

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto VIII.

Ljubljana, 19. marca 1936

Štev. 11.

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa cesta št. 29/1. Poštni predal št. 345. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393. — Rokopisov ne vračamo, nefrankiranih dopisov ne sprejemamo.

Naročnina za četrtek leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. — V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki 2 1/2 dolarja. — Naročnina je treba plačati vnaprej. — Za odgovore je priložiti znamko.

„Prosim, pišite še!“

Trije tedni so minili, odkar sem napisal zadnji članek v obljubljeni seriji o uspehu v življenju. Ker so ta nadaljevanja trikrat izostala, sem te dni dobil pismo s prošnjo, da nadaljujem, kjer sem bil takrat prenehal.

»Prosim, pišite še!« mi piše prijatelj »Družinskega tednika«. Dobro torej, bom pa danes nadaljeval.

Kadar govorimo o uspehu v življenju, ne smemo imeti pred očmi le sebe in svojih sposobnosti, temveč moramo misliti tudi na našo okolico, na naše prijatelje in neprijatelje, skratka na vse tiste, ki bi nam mogli kakorkoli pomagati do uspeha ali ga pa preprečiti.

Ljudje se velikokrat motijo, ko mislijo, da smejo imeti sovražnike. Ne, ne! Sovražnikov ne bi smeli imeti niti najbogatejši, najslavnejši in najmočnejši človek. Najmanj pa jih sme imeti človek, ki si hoče v življenju priboriti uspehov in si zagotoviti boljše mesto v človeški družbi.

Zato glejte, da boste s svojo okolico in z vsemi ljudmi, s katerimi pridete v dotik, prijazni in vljudni. Pred vsem pa ne smete nikomur — pa naj vam bo še tako neljub — pokazati svoje antipatije.

Res je, da je to zelo težko. Velikokrat vam gre govorjenje ali vedenje kakkega človeka na živce, kakor rečemo, tako da si ne morete kaj, da mu ne bi pokazali svoje antipatije. Nikar ne storite tega! Skušajte se premagati! Imejte v oblasti svoje živce in svoje razpoloženje! Tedaj šele boste spoznali skrivnostno moč takega vedenja. Ne dajte se nikomur izzvati, ne pustite nikomur, da bi vas spravil ob dobro voljo!

Večkrat ste že slišali o ljudeh, ki so v življenju dosegli uspehe samo z napornim in težkim delom. Redkeje ste pa slišali, da je za uspeh treba zlasti vestnosti in natančnosti pri delu. Če ste se kdaj razgovarjali s človekom, ki je v življenju res kaj dosegel, ste gotovo opazili, da je izredno vesten in da je njegova notranjost tehtna. Nasprotno ste pa pri večini ljudi, ki jih dan za dnem srečate, opazili, da so prazni in puhle, da prav ničesar ne povedo.

Zato si zapomnite: poleg vestnosti je treba človeku, ki hoče ušakati uspeh, tudi znanja in neprestanega izpopolnjevanja v izobrazbi. Zato ne verjemite ljudem, ki vam pravijo, da za uspeh zadošča le težko delo. Človek, ki vam tako govori, ni imel in ne bo nikoli imel uspeha v življenju.

Če pogledate po svojih prijateljih, po svoji bližnji in daljni okolici, boste zapazili, da je malo potrpežljivih ljudi na svetu. Vsi bi radi, da bi jim sanje kar čez noč šle v klasje. Ljudje nočejo in ne znajo čakati in vendar je čakanje velik blagoslov za vsakogar. Čakanje in potrpežljivost sta za življenje in uspehe v življenju prav tako potrebna, kakor je potrebna vera v uspeh in kakor je potrebna hrana našemu telesu, če naj ostane krepko in zdravo.

Zapomnite si dobro, da se s potrpljenjem mnogo več doseže kakor z velikanovo močjo. Potrpljenje je velik blagor za vsakogar, blagor, ki nosi velike obresti.

In na koncu še nekaj. Mislite vedno na konec! Mislite na izpolnitev svojih sanj in načrtov. Mislite vedno na to, ker vam bo to podelilo nenavadno vero in moč in vas bo najhitreje pripeljalo do cilja. In še nekaj: imejte v mislih, zlasti v težkih trenutkih, da nobena noč ni tako dolga, da za njo ne bi prišel dan, in tudi dneva ni, ki mu ne bi sledila noč. Mislite na to, verujte vase in gotovo boste prišli do zaželenega cilja.

Haka.

Razgled po svetu

»Počasi in pametjo!«

pravijo Angleži, ker jim njihove meje nihče ne ograža, leto 1914 so pa že pozabili. Zakaj mora francoska teza zmagati

Ljubljana, 15. marca.

Dobro teden dni je minilo, kar smo doživeli slavnostni pohod v Porenje in raztrganje prostovoljno sprejete pogodbe — in vendar se ni svet podrl, in vendar nismo ušakali vojne! Počemu torej toliko vpitja zaradi takšne nepomembnosti!

Tako govorijo tisti, ki hočejo po vsaki ceni enemu vse pravdati, drugemu pa vse narobe. Mnogo jih je takih med nami. Naj nam bo zato na takšne izjave dovoljen samo tale odgovor: leta 1914 raztrgana pogodba o belgijski nevtralnosti je stala 50 milijonov ljudi življenje ali vsaj zdravje. —

Nekaj dni po proglasitvi vojaške suverenosti Porenja je kancelar Hitler odpoval v

Admiral lord Beatty, poveljnik angleškega brodovja v bitki pri Ska-gerraku, je umrl, star 65 let. Podlegel je pljučnici; nakopal si jo je, ker je čeprav bolan hotel po vsaki ceni iti za pogrebom kralja Jurija V.

Karlsruhe in je imel tam velik govor. Med drugim je dejal: »300 mm-ska granata stane 3000 mark; če navržem še 500 mark, imam že čedno delavsko hišico. In milijon takšnih hišic je vrednih več ko milijon granat.«

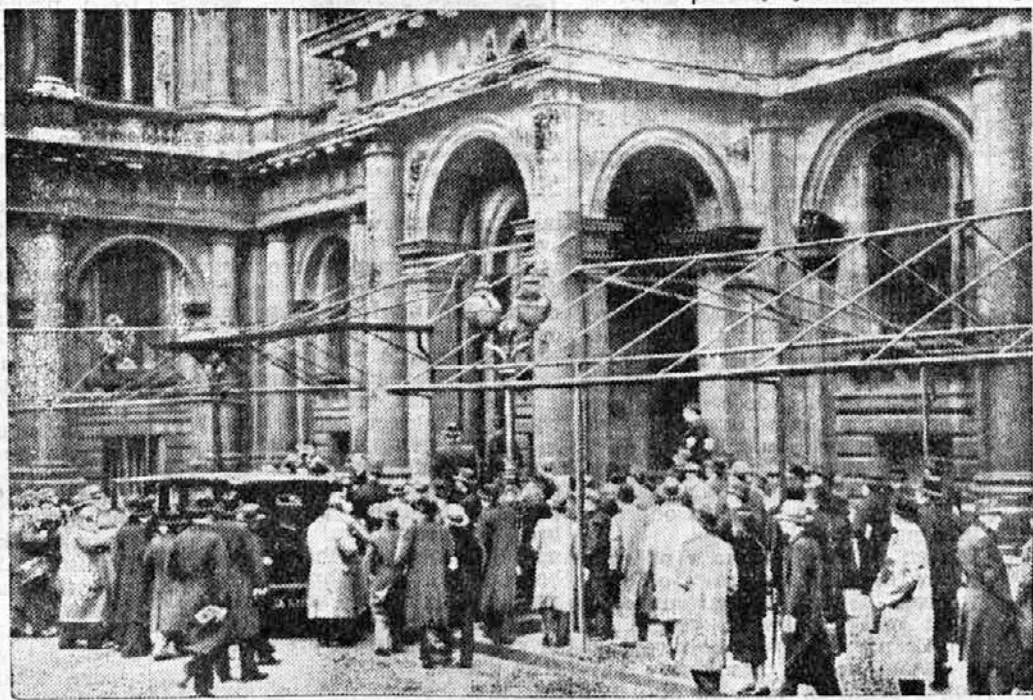
Skoraj ob istem času je propagandni minister Goebbels odprl v Berlinu plebiscitno kampanjo z ognjevitim govo-

Sir Thomas Inskip, doslej generalni državni pravdnik, je prevzel na novo ustanovljeni resor državne obrambe. Njegova naloga bo paziti, da bodo vojna, letalska in mornariška ministrstva vodila skladno politiko

rom, v katerem je poveljeval nemški oborožbo. »Da,« je vzkliknil zmagovalno, »danes lahko priznamo: od leta 1933 smo se oborožili do skrajnosti! Da, kar priznamo: če si moramo danes zadrževati pas (t. j. odreči se nekaterim živilom; op. ured.), se to godi zato, ker uvažamo samo tiste surovine, ki jih potrebujemo za oboroževanje, zato ker nam je orožje koristnejše od hrane. Da, kar priznamo: dogodek 7. marca (raztrganje locarnske pogodbe in vkorakanje v Porenje, op. ured.) smo že dolgo na skrivaj pripravljali...«

Po eni strani je torej kancelar Hitler jasno poudaril, da je pacifist in da ne misli na vojno — po drugi strani je pa njegov

Pred zunanjim uradom v Londonu se te dni neprestano zbira množica radovednežev: tu se namreč vrše konference tako imenovanih »locarnskih držav«, t. j. Francije, Belgije, Anglije in Italije

intimni prijatelj Goebbels z brutalno odkritosrčnostjo zakričal v svet, da misli Nemčija samo na oboroževanje in da je že dolgo na tihem pripravljala raztrganje locarnske pogodbe.

Ali je potem čudno, da so Francozi to pot neizprosni, ko zahtevajo vsaj simbolni umik čet iz Porenja, preden bi se razgovarjali s Hitlerjem? Ali je čudno, da ne verjamejo Hitlerjevimi besedami, ko pa n. pr. Goebbels popolnoma drugače govori — in ko naposled tudi njegova dejanja niso v skladu z njegovimi lepimi besedami o miru?

Ondaj je izšel v desničarskem francoskem listu »Echoju de Paris« članek o tem, kako so Francozi pri mirovnih pogajanjih pripravili izrabo svoje zmage. Namesto da bi bili, kakor je zahteval Foch, vkorakali v Berlin in razdelili Nemčijo v tri države, v protestantsko Prusijo, v nevtralizirano Porenje in katoliško Bavarsko, so odnehal pred angleškim pritiskom in rajši naložili Nemcem fantastično vojno odškodnino, o kateri so morali vedeti, da je Nemci nikoli ne bodo plačali. Zato se jim pa danes tako otepa.

Zakaj navajamo ta članek, ko utegne biti zanimiv le za zgodovinarja? Zato da bodo bralci lahko primerjali: kaj bi bili Francozi leta 1918 lahko dobili, da so poslušali svoje generale

— in kaj so dejansko dobili: svojo Alzacijo in nekaj kolonij (levji delež so spravili Angleži) in par milijard zlatih mark, niti toliko ne, da bi bili popolnoma pozidali in obnovili svoje opustošene pokrajine. Da so Nemci

Dosedanji zunanji minister Hirota je sestavil novo japonsko vladu. Obdržal je tudi zunanji resor. — Hirota je ugleden japonski diplomat, po politični smeri je pa velik nacionalist

zmagali, verjemite, Francozi danes ne bi utegnili trgati mirovne pogodbe...

Francozi to pot ne odnehajo; a Angleži? Angleži iščejo kompromis, zraven pa zavlačujejo. Angleži imajo dvoje pred očmi:

1. da se na noben način ne smejo zaplesti v vojno, in 2. da njim ne more biti v škodo, če se Nemci nekoliko opomorejo, da bodo držali Francoze v šahu — pod pogojem, da se ne izpozabijo v vojno. Ne manjka celo glasov, da so bili Angleži sami namignili Hitlerju, da naj raztrga versajsko pogodbo, meneč da bodo Francozi škripaje z zobmi sicer, a brez nadležnega sitnarjenja vzeli to na znanje.

Kaj pravi povprečen Anglež...

Londonski »News Chronicle« je vprašal svoje bralce, kako sodijo o najnovejšem Hitlerjevem dejanju in njegovih posledicah. Evo par značilnih odgovorov:

Brivec

Marsikaterega Hitlerjevega dejanja ne odobravam, posebno ne njegovega ravnanja z Zidi, a to še ni vzrok, da bi mu napovedali vojno. Ne bi se maral tepsti ne z Nemci ne s Francozi.

Pleskar

Hitler se je zelo modro odločil; njegova odločitev je definitivno odpravila nemogoči položaj, nastal z versajsko pogodbo. Franciji ne ostane drugega kakor da se ukloni nemškimi odločitvam (vštevši anchluss), ker si je zapravlila simpatije svetovne javnosti, ko je tako okrutno ravnala z Nemci celih 18 let.

Mlekar

Hitler dela v blagor svoje domovine. Porenje je nemška dežela. Če misli iti Francija v vojno z Nemci — prosim, samo brez nas!

Pismonoša

Morali bi proglasiti sankcije proti Nemcem. Če nas to pripelje v vojno — prav, pa pojdemo v vojno! Nemčija se je l. 1918. mnogo prepoceni izmazala.

Podjetnik

Če bi nas bila Francija podpirala v abesinskem sporu, bi se bila Nemčija premislila, preden bi se upala tako izzvati naši državi. Ne zaupam nemškimi miroljubnim nameram.

Akviziter

Hitler ima prav. Ne vem, zakaj bi smeli Nemčijo zatirati. Francija je tako že predolgo imela nadvlado v Evropi.

Avtobusni šofer

Francija igra z dvema kvar-tama hkratu, Nemčija pa terja samo to, kar ji gre.

Strojepiska

Dovolj je bilo že zadnje vojne. Treba je najti način, da se sporazumemo, ne da bi se spuščali v novo vojno.

Ravnatelj izvozne družbe

Hitler ima prav. Treba se je z njim pomeniti. Vojna danes ne bi bila tako popularna kakor l. 1914.

Mesar

Praskajmo se tam, kjer nas srbí. Nemčija bi bila lahko nastopila bolj diplomatsko, a morda potem ne bi bila dosegla svojega cilja. Ustanovitev demilitariziranega pasu na obeh bregovih Rena se mi zdi ime-nitna ideja.

Gospodinja

Ne strinjam se s Hitlerjem, a ne maram, da bi prišlo do nove vojne. Državniki bi se morali sporazumeti med seboj, a kaj ko so pretopoglavili! (10)

...in kako sodi nevtralen Švicar

Poročevalec pariškega »Journa« je te dni prisluškval v Zenevi razgovorom na ulici. Tako je slišal nekega preprostega moža, kako je modroval:

»Angleži pravijo, da bodo prihiteli na pomoč napadencu. Kaj pa, če Francozi napadejo Nemce — po locarnski pogodbi bi jih smeli, ker so Nemci to pogodbo neupravičeno prekršili — kaj pa v tem primeru? Paradokso: po angleški logiki bi Velika Britanija prihitela na pomoč... Nemcem.«

Neki švicarski list je pa zapisal kratko in suho:

»Da, če bi Porenje ležalo na poti v Indijo —!« (11)

»Die Wacht am Rheine« (Straža ob Renu): Nemški vojaki na straži v Koblenzu v Porenju — prvič po letu 1918

Bilanca 18 let

Najpomembnejši datumi povelje dobe

(K dogodkom zadnjih dni)

1918

Januar. — Wilsonova poslanica s 14 točkami.
5. oktober. — Centralne države prosijo za premirje na podlagi 14 točk.
11. november. — Podpis premirja.

1919

18. januar. — Začetek mirovne konference v Parizu.
21. junij. — Nemci potopijo pri Scapa-Flow svoje vojne brodogojce.
23. junij. — Podpis mirovne pogodbe v Versaillesu.

1920

10. januar. — Versajska mirovna pogodba stopi v veljavo.
15. januar. — Zavezniki zahtevajo izročitev Viljema II.
19. marec. — Ameriški senat odkloni podpis versajske pogodbe.
15. november. — V Zenevi se sestane prva skupščina Zveze narodov.

1921

27. april. — Reparacijska komisija določi na 132 milijard zlatih mark (okoli 2.200 milijard dinarjev sedanje veljave) reparacije, ki jih bo morala Nemčija plačati za vojno odškodnino.
6. oktober. — Loucheur (Francija) in Rathenau (Nemčija) podpisata v Wiesbadnu pogodbo o reparacijah v obliki dajatev v blagu.

1922

17. april. — Sovjetska Rusija in Nemčija podpisata v Rapallu medsebojno pogodbo.
28. oktober. — Mussolini pride na oblast.

1923

11. januar. — Francozi in Belgijci vkorakajo v Poruhrje, ker Nemci niso plačali reparacij.

1924

29. april. — Zaveznike vlade odobre Dawesov načrt o plačevanju nemških reparacij.

1925

16. oktober. — Parafiranje locarnske pogodbe o poročstvu za meje med Francijo in Belgijo ter Nemčijo.

1926

8. februar. — Nemčija prosi za vstop v Zvezo narodov.
24. maj. — Rusija in Nemčija skleneta pogodbo o nenapadanjju.
8. september. — Nemčija sprejeta v Zvezo narodov.
17. september. — Znameniti sestanek med Briandom in Stresemannom v Thoiryju.

1927

4. maj. — Začetek zasedanja mednarodne gospodarske konference.

1928

14. marec. — Prva seja pripravljalnega odbora za razorožitev.
27. avgust. — Sklenitev Briand-Kelloggovega pakta proti vojni.

1929

22. maj. — Youngov reparacijski načrt izroči Nemčiji.

1930

30. junij. — Zavezniki izpraznijo Porenje.

1931

20. marec. — Proglasitev avstro-nemškega carinskega anšlusa.
20. junij. — Predsednik Hoover predlaga splošni moratorij mednarodnih plačil.
5. september. — Haaško razsodišče proglasi avstro-nemški carinski anšluss nezdravljiv za mirovnimi pogodbami.
29. september. — Skupščina Zveze narodov priporoči začasno prenehanje oboroževanja.

1932

2. februar. — Začetek razorožitvene konference.
13. marec. — Pri volitvah dobi Hindenburg 18 milijonov glasov, Hitler pa 11.300.000.
14. junij. — V Lausannu se začne reparacijska konferenca.
27. junij. — V Papen zahteva v Lausannu popolno črtanje nemških reparacij.
5. julij. — Nemčija zahteva enakopravnost pri oboroževanju in nadaljevanje na 8. str.

Harakiri

Pretrajljiv obred japonskega samomora v dobi samurajev

Japončev dvojni obraz: zunaj led, notraj ogenj

V Berlinu je pravkar izšla knjiga Edgara Lajtha, »Japonska, večer, danes, jutri«. Piše dobro pozna svojo stvar. Japonci so le na zunaj mrzel in negiben; Lajtha trdi, da je jetnik snežnih japonskih ognjenikov — zato je na zunaj mrzel ko led, na notraj pa živ ogenj. Njegov mir je plod tisočletne vzgoje, ki ga je naučila, da zna vse prenašati in je zmerom vesel in hladen. Čeprav se je Japonska v zadnjih 70 letih na zunanji strani civilizirala, je v duši še zmerom ostala srednjeveška. Eden izmed starih japonskih običajev je tudi harakiri, poglavitna točka častnega pravilnika nekdanje samurajske kaste. Lajtha v svoji knjigi živo opisuje takie ceremonijalen samomor; njegov glavni junak je samuraj, ki ga je fevdniški obred s 12letnim sinčkom vred v harakiri, ker ga je razžalil.

Zadnje čase postajajo Japonci tudi za nas čedalje aktualnejši; prihajajo nam tako rekoč od dne do dne bliže. Zato mislimo, da ugotove ena izmed najpomembnejših črt njihove nacionalne podobe — harakiri — zanimati tudi naše bralce.

V svetlišču zapoje gong... Zlati in srebrni lokvanji krasijo Buddhov oltar. Omamen vonj po kadilu se širi po hiši božji. Na oltarju sedi Buddha, velik, ogromen, iz lesa in zlata. Pred oltarjem so pogrnjene pisane rogovnice, na sredini stoji z rdečim suknom pregrnjen nizek prestol.

Svečeniki odidejo iz svetlišča in zaklenejo vse vhode. Buddho svetlišče je prazno. Med udarci gonga vlada popolna tišina. Vrata svetlišča se zdajci spet odpro skupini desetih mož. Priče so. Može posejati okoli rdeče prekritega prestola na pisane rogovnice. Na desni sede priče užaljenega fevdnika, na levi obsojenčevi prijatelji. Nihče izmed njih ne diha glasno... Vrata svetlišča se znova odpro — in druga procesija vstopi.

Njim na čelu koraka v našopirjenem kimonu samuraj*, obsojeni vojščak. Tik za petami mu sledi edini možki potomec, sedemletni sin. Za njima stopa v bojni opravi, z zlatom vezeni, obsojenčev najboljši prijatelj, mož, ki si ga je sam izbral za kaisaka, za svojega krvnika. Še trije stopajo za njimi... sekundantje.

Prišleci se nemo priklonijo sedečim. Sedeči nemo odzdravijo. Kandidat smrti stopa počasi in dostojanstveno. Bliža se prestolu in sede nanj s sinom vred. Na njegovi levici čepi krvnik. Prvi sekundant izroči samuraju na položnem pladnju kratko bodalo. Samuraj se prikloni bodalu in dē svojemu sinu:

»Sinko, najprej ti, da bom vedel, da si šel v smrt kot pravi samurajev sin.«

»Prosim vas, oče, pokažite mi, ne poznam še obreda. Opazoval vas bom, da bom mogel storiti po vašem, kakor se mozu časti spodobi.« Samuraj se sinu zahvali s pogledom. Potlej svečano izpregovori: »Pokorim se za svoj greh: ubil se bom. Prosim vas, izkažite mi čast, bodite mi priče.«

Samuraj se sleče do popka, zagrabl bodalo, si ga zasadi ob levem boku v meso, njegovi prsti trdno zagrabi za ročaj:

»Poglej, sinko moj... da ne zabodeš pregloboko v želodec, drugače boš omahnil nazaj, zakaj pravi samuraj umre tako, da pade naprej... Glej... potlej potegnesh z leve na desno... če ti odpovedo

* Samuraji so se nekoč imenovali člani stare vojaške kaste.

Angleški zunanji minister Eden hiti v Parizu v zunanje ministrstvo na konferenco s Francozi o posledicah Hitlerjeve geste.

moči, zberi znova pogum... potroji svoje moči...«

Samuraj si razpara z ostrim bodalom želodec z leve na desno. Niti mišica mu ne trzne. Sin pazljivo opazuje sleherni gib.

Še poslednji spregovori samuraj, a že hropeč je njegov glas: »Glej, sinko moj, zdaj obrneš bodalo v želodec, zarežeš navzgor in ga sunkovito spet izdereš...«

Okravljeno bodalo umirajočega samuraja leži spet na položnem pladnju. Najboljši prijatelj, ki je brez diha zasledoval krvavo dejanje, priskoči... zavpije svoj dolgi bojni meč... in mahne z njim po vratu padajočega samuraja... in mu z enim samim mahljajem... da bi prijatelj ne trpel predolgo... odseka glav...«

Tišina. Takisto sledi sedemletni sinko svojemu očetu v smrt.

Najboljši prijatelj se prikloni zastopnikom užaljenega fevdnika in razglasi, da je greh opran s smrtjo krivčnika in vsega njegovega rodu. Takšen je konec obreda.

Ob isti uri si je v svojih sobanah samurajeva žena prostovoljno prerezala grlo. Še poprej si je s svilenimi trakovi povezala noge. Celo v smrtnem boju je Japonka skladna in skromna. (ež*)

Banka Baruch

11, Rue Auber, PARIS (9e)

Odpremlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vršji vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64. Bruxelles: Holandija: št. 1458-86. Ded Dienst: Francija št. 1117-94. Paris: Luxemburg: št. 5967. Luxemburg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

Junaki moči

Ne operajo jih pesmi, ne povečujejo časniki — pa so vendar na svoj način junaki med možmi!

Znameniti nosači, smetarji in težaki

Kolikokrat obstojimo in se čudimo, s kakšno lahkoto prenašajo postrežki in delavci spedijskih podjetij pohištvo in drugo tako ropotijo. Občudujemo jih in si pravimo: ti nosači so pač Krpani med možmi.

Toda na svetu je mnogo še močnejših delavcev. Oglejmo si samo nosače na vele mestnih tržiščih. »Prava figa, če nesem sto kil na glavi«, se je nekemu častnikarju odrezal takšen nosač. »Včasih nesem celo dve sto kil, nu, takrat si že podpre malo s pleči. Če je treba prenesti tako težak zaboj kakšnih dve sto metrov — takrat, da, takrat je že huda...«

Pristaniški delavci tudi niso od muh. Prav isti častnikar je nekoč opazoval v nekem pristanišču štiri delavce, ki so v 8 urah prenesli na kopno 800 vreč cementa po sto kil.

Na Angleškem tudi smetarji nimajo tako lahkega dela kakor pri nas. Sami morajo po stopnicah v najvišje nadstropje, da peberejo pred stanovanjskimi vrati zaboje. Neki smetar je pripovedoval, da mora na dan po 5376 stopnicah navzgor — in seveda tudi navzdol. Njegova pot preračunjena v kilometre, je dolga dobrih 6 kilometrov, in meščani vsi dobro vemo, da hoja po stopnicah ni nič kaj prijetna.

Neki Indijec je nesel nekoč 175 kilogramov težek zaboj s knjigami dvanaest kilometrov navkreber. Vzpetina, ki jo je moral premagati, ni bila nič manjša ko 1300 metrov.

Neki mehiški delavec je pa celo njega del v koš. Velik električni sveder, težak najmanj 300 kil, je vlekel cel kilometer daleč na strm hrib, ne da bi si bil pri tem od-dahnil.

Vsi ti rekordi so pa piškavi spričo rekorda nekega ruskega vojne-ega ujetnika. Avstrijski častniki v zaledju italijanske fronte so pričakovali klavir za svojo menzo, zato so poslali desetnika, štiri prostake in dve muli po pošiljko. Na pol pota so pa že srečali ruskega mužika, ki je, žvižgaje si neko rusko narodno pesem, nesel klavir na plečih.

V Makedoniji, niti v carskem Skopju samem, ne prevažajo niti podbojev niti ostrešnega tramovja s konji ali kakorkoli že. Vso tako ropotijo si nalože »hamalini« na »samar« (sedlo), ki ga imajo obeso-eno kakor mi nahrbtnike, čez ramena. Naš sotrudnik je celo sam videl, kako so trije hamalini prenesli dobrega pol kilometra daleč veliko železno Wertherimovo blagajno, ki se niti spedijska trvdka ni upala prevzeti njenega prevoza.

Iz otroških ust

Ninočka gleda, kako veter obrača liste odprte knjige, ležeče na vrtni mizi. Veselo tleskne z ročicami, steče k mami in ji pove: »Poglej, mamica, tistale knjiga pa kar sama bere!«

Zanimivosti z vsega sveta

Konec nemških funtov. 1. aprila preneha na Nemškem funtska veljava in bo računanje dovoljeno le še v kilah in gramih. Doslej se je funt (pol kile) ohranil poleg kilogramov.

Več barvanih las ko pristnih, so ugotovili, je v USA. Samo v Newyorku si je lani dalo barvati lase 2.000.000 žensk. Industrija za barvanje las daje samo v tem mestu kruha 60.000 ljudem.

Pismonoša — milijonar. Te dni je v okolici Rochestra na Angleškem umrl vaški pismonoša Walter Charles Finch, sedeč po skromnem načinu življenja, velik siromak. Tem bolj sta se zato začudili njegova vdova in hči, ko jima je zapustil 5 milijonov din. Mož je brez vednosti svojcev spekuliral na borzi.

S svojim krvnim rešiteljem se je poročila miss Margaret Tempest iz Leedsa na Angleškem. Mr. Campton-Smith, njen mož, ji je bil pred kratkim rešil življenje, ko ji je dal svojo kri za transfuzijo.

Največji tek med živalmi ima nedvomno pajek: v enem dnevu požre dvajsetkrat toliko žuželk, kakor je sam težak.

Največ odlikovanj med mesti ima Verdun (Francija): legijo časti, francoski in angleški vojni križi, italijansko vojno kolajno, ameriški in romunski vojni križi in več belgijskih, ruskih, srbskih, portugalskih, grških, estonskih, kitajskih in japonskih odlikovanj.

Svarilo za avtomobiliste. Na Angleškem imajo v neki vasi takole svarilo:

Vozite počasi!
Nimamo bolnišnice!

Šolo za berače je te dni izsledila policija v okolici Plzna na Češkem. V šoli je bilo 26 učencev in dva učitelja. Seveda so jih aretirali, šolo pa zaprli.

V bukreškem muzeju zbirajo velikončna jajca. Imajo jih že okrog 10.000 različnih; med njimi so nekatera stara že več ko 50 let. Zbirka rase od leta do leta.

Vojna z Abesinijo je stala Italijo do 20. februarja 6170 milijonov lir (okoli 18 milijard din).

»Neznani dobrotniki« se na Danskem v zadnjem času blagodejno pogosto pojavljajo. Takšen neznan darovalec je pred nekaj tedni razdelil okrog 60.000 kron raznim dobrodelnim društvom. Njegovemu zgledu so se pridružili še drugi brezimni darovalci; tako so razna danska društva v enem mesecu nabrala več ko 150.000 danskih kron (okoli 1 milijon din).

3 milijone potnikov prevozi na dan pariška podzemeljska železnica; vozi s hitrostjo 30 kilometrov na uro. Poprečno se torej vsak Parizan pelje enkrat na dan s to železnico.

Neka beračica je zapisala v oporoki 200.000 frankov raznim pariskim dobrodelnim društvom. Njeni sorodniki so hoteli oporoko razveljaviti, toda sodišče je odločilo, da je prav, da se pri dobrodelnih ljudeh zbira denar porabi spet v dobrodelne namene.

Kozmetični salon so pred kratkim ustanovili v neki ženski blaznici v ameriški državi Illinois. Uprava blaznice upa, da bo kozmetika tej ali oni bolnici vrnila duševno zdravje.

Posebne tiskovine za brzojavke na višnjem papirju so nedavno uvedli v Argentini. Brzojavke bodo dostavljali z modro pasico in na njej se bo bralo: »Prijetna novica« — zato da se ljudje ne bodo več tako bali brzojav kakor doslej.

Ločitev

Nemški napisal
W. S. Porter

»Ločitvene zadeve so vaša posebnost, kaj ne da, gospod doktor?« je dejal elegantni gospod in malomarno prekrizlal noge. »Hotel bi se z vami pogovoriti o neki zadevi; imen ne bom imenoval, pač bi pa rad vedel, kakšno je vaše mnenje.«

Odvetnik je nemo prikimal. Njegova nova stranka mu ni bila nič všeč. Mož je bil preveč natičkan eleganten in na oko neverjetno domišljav.

»Stvar je namreč taka: Neka čedna žena, celo zelo čedna žena, jo nenadoma popiha, zapusti moža, dom in rodno mesto in se potika po svetu. Bezlja za nekim človekom, ki se je vanj zatreskala; pa še kako! Čez ušesa! Ta žena je od sile omikana in muzikalična; v javnem življenju je povsod prva. Svojega moža kakopak visoko nadkriljuje. Mož živi samo za trgovino, omikan ni kdo ve kako, okusa nima in je sploh tak, da ni kaj prida za tako ženo.«

Odvetnik je elegantnega gospoda vprašujoče pogledal:

»A vi — oprostite, oni neznane

namreč — ali je on tak, da bo to damo osrečil?«

»Kajpada, kajpada! Kroll — hotel sem reči: oni tretji — ima imeniten značaj. Toda ker sem se že zablebetal, vam kar povem, da gre za Müllerjevo, morda ju celo poznate. Recite mi, gospod doktor, ali bi mogli tej dami pomagati do prostosti? Če se vam to posreči, vam rad plačam pet sto šilingov.«

Še preden je odvetnik odgovoril, je vstopil koncipient in javil prihod neke dame. Odvetnik je brž spremil svojega klienta v sobo sedno sobo na levi in ga prosil, naj počaka.

Komaj je zaprl vrata za njim, je že vstopila čedna dama, elegantno oblečena, skoraj malo pre-elegantno. Sedla je in začela takoj pogovor:

»Veste kaj bi rada, gospod doktor? Ali je po postavi in po obstojem družabnem redu mogoče, da bi se žena, častivredna žena namreč, ločila od svojega moža, ki je ni vreden, ločila zato, ker si je izbrala drugega, ki koprni po njem?«

»Ne zamerite, ali ste vi tista dama?« je vprašal odvetnik.

»Nu, recimo, da sem! Povejte mi prav odkrito svoje mnenje, kako bi se takšna ločitev končala, mi-slim namreč ločitev od človeka, s

katerim ne morem več živeti. Hotela bi slediti klicu svojega srca.«

»Milostljiva, ostaniva pri stvari!« »Prav! Svojega moža sovražim, neomikan je, po glavi mu roje samo kupčije; možki pa, ki ga ljubim, ima blago srce in je duhovit. Koliko bi računali za ločitev?«

»Prav vesel sem, milostljiva gospa, da ste pokazali kvarte. Torej ste vi...«

»Da, jaz sem gospa Müllerjeva. Mož, ki ga ljubim, se piše Kroll.« Odvetnik je vstal in se z lahnim nasmeškom spomnil gospoda, ki čaka v sosednji sobi. Kolikšna sreča, da sta se oba zatekla prav k meni, si je dejal, nu, sicer pa ni nič čudnega, saj sem vendar na glasu najboljšega ločitvenega odvetnika!

»Ali vas smem prositi, milostljiva, da počakate nekaj minut v sosednji sobi? Takoj bom spet pri vas.«

S temi besedami je spremil damo v sosedno sobo na desni, pazljivo je zaprl vrata za njo in je hotel oditi k svojemu prvemu klientu. Toda zdajci mu je koncipient javil tretjega obiskovalca.

Vstopil je majcen, suhljat, živčen in razdražljiv gospod. Njegova obleka je bila sicer iz dobrega angleškega blaga, toda nekam zane-marjena.

»Gospod doktor, trgovec sem in bi vam rad na kratko opisal neko zadevo. Neka dama je poročena z nekim možem, ki pa ni zanjo. Preprost človek je; ona sanja o stilih in simfonijah. Njun zakon ni bil nikoli srečen, čeprav se je mož zelo potrudil. Nedavno se je pa ta dama seznanila z nekim možem in se je zaljubila vanj. Zakaj se je zaljubila prav vanj, živ krst ne ve. Ta možki se je ogiblje, ogiblje se njene ljubezni — in veste kaj je ona storila? Zapustila je svojega moža in svoj dom, kjer je imela vsega v izobilju, kar ji je le srce poželelo! Ali ni to blazno?«

Odvetnik je prikimal, vendar je previdno molčal.

»In veste, gospod odvetnik, z onim drugim ne bo nikoli srečna! Samo domišlja si, da je pravi in edini...«

»Torej mislite, da bi ločitev...«

»Ločitev! Gospod doktor, samo tega ne! Prišel sem samo zato k vam, ker vem, da ste že mnogo zakoncev spravili. Vem, da ste spretni, in zato vas prosim, da preprečite ločitev. Pomagajte mi! To se pravi, hotel sem reči — sicer pa itak nima smisla, da bi vam ime prikrival — gre namreč za gospo Müllerjevo.«

»Zelite torej, da...«

KRATKE ZGODBE Z VSEH VETROV

Usodna sobota

(hW) Pariz, marca
Zanimivo: sobota je tisti dan, ki si ga je nemški kancelar Hitler izbral za vse svoje pomembnejše mednarodne odločitve.
Tako je na soboto razglasil sklep, da Nemci zapuste razoroženo konferenco in Zvezo narodov.
Na soboto je bilo, ko je Nemčija lani proglasila uvedbo vojaške dolžnosti.
In prav tako je Hitler na soboto odpovedal locarnsko pogodbo in spustil vojaštvo v Porenje.
Ali se je mar fuhrer rodil na soboto, ali se pa zanaša, da bo blagodejni nedeljski počitek omilil grobost njegovih usodnih presenečenj? (»Intrans«)

Skrb za slepce

(hW) Newyork, marca
V Ameriki imajo slepci bele palice, da jih avtomobilisti in prometni redarji laže opazijo. Novo je pa to, da bodo bele palice teh nesrečnejšev v bodoče vidne tudi ponoči. Neki kemik namreč predlaga, da bi oblasti opremile palice z neko stroncijevo žvepleno spojino; ta snov ima lastnost, da se v temi izredno intenzivno svetli. Slepici, ki bodo imeli take palice, bodo poslej lahko brez nevarnosti hodili po newyorških ulicah tudi ponoči.

Obzirna cenzura

(WN) Pariz, marca.
Angleži so v poglavju o osebnih svobodi zelo občutljivi. Vsak zakon, vsaka odredba, ki bi hotela omejiti Angleževo svobodo, propade že vnaprej. Zato se mora vlada včasih zateči k zvijači.
Tako se je zgodilo tudi leta 1909, ko je bilo treba ustanoviti komisijo za kinematografsko cenzuro. Če bi jim bili odprti in brez ovinkov povedali, za kaj gre, bi bili lojalni britanski podaniki vstali in se uprli kakor en mož. Zato so si pa premeteni vladnovci izmislili »komisijo za kontrolo vnetljivih filmov«. Boj proti ognju — ali si morete misliti kaj umestnejšega in potrebnjega? Samo da so besedi »vnetljivih« takoj dodali presenešeni pomen: »zmožnih, da vna- mejo strasti«.
Trik se je obnesel: še dan dan- našnji imajo dični gentlemani, ki pazijo, da slike na platnu ne za- lijo spodobnosti — po naše bi jim rekli cenzorji — še dan dan- našnji imajo torej ti cenzorji po uradnem besedilu nalogo paziti na to, da se filmi ne... užgo! (»Journal«)

Poslanci razpletajo... ...šolske naloge

(XK) London, febr.
Ugledni člani angleške spodnje zbornice so se te dni ukvarjali celo s šolskimi računskimi nalogami. K temu jih je pripravil neki poslanec, ki je vprašal prosvetnega ministra, zakaj morajo učenci reševati take naloge, ki so celo za odraslega človeka pretežke.

»Gospo Müllerjevi prigovarjate, naj se vendar spametuje. Recite ji, gospod doktor, da jo sprejme njen mož vsako minuto z odprtimi rokami... Obljubite ji, kar ji hočete, samo domov jo spet privedite! Do smrti vam bom hvaležen!«

Odvetnik je namrščil obrvi.
»Da veste, plačam vam tisoč šilingov!« je dejal trgovec.
»Samo trenutek, prosim!«
Odvetnik je vstal in se še enkrat opravičil:

»Samo nekaj besed se moram še pomeniti z neko stranko, ki že dolgo čaka name!«

Stopil je v sosedno sobo na levi, kjer je malomarno sedel elegantni gospod s cigareto v ustih in listal v nekem starem letopisu »Kunčje- revnjak«.

»Torej, gospod doktor? Ali se zmeniva za pet sto šilingov?«

»Za naprejščino bo dovolj. Za ločitev računim pa poldrugi tisoč.«

Elegantni gospod je vstal in rekel:

»Iz te moke ne bo kruha. To je preveč zame. Hvala vam za trud, gospod doktor!«

»Zbogom, gospod Kroll!« je zamrmral odvetnik in zaničljivo oš- nil odhajajočega.

»Zdaj pa k zapuščenemu so- progu!« si je na tihem dejal in

Za primer je poslanec prečital tole nalogo:

Nekdo si je kupil par čevljev za 16 šilingov in je plačal s funtom. Ker trgovec ni imel drobnega, mu je bankovec sosed izmenjal: dobil je zanj 20 šilingov. Od tega denarja je vrnil kupcu 4 šilinge. Sosed je pozneje dokazal, da je bil zme- njani bankovec ponarejen. Trgovec s čevlji je moral škodo poravnati. Koliko je pri tej »kupčiji« izgubil? Debata je pokazala, da poslanci niso baš dobri računarji. Večina je trdila, da je izgube ravno za 1 funt, 4 šilinge in par čevljev. Poslanec, ki je to debato začel, je tako do- kazal, da je naloga za učence res pretežka, ko je niti poslanci niso mogli razvozlati.

Odgovor: Trgovec je izgubil samo par čevljev in 4 šilinge, ker je 16 »zdravih« šilingov ostalo v njegovi blaginji.

Odgovoriti se da tudi takole: trgovec je izgubil prav toliko, ko- likor je kupec s ponarejenim fun- tom zaslužil: in to zneso spet par čevljev in 4 šilinge.

40. nadstropje

(JR) Newyork, marca
Stavke newyorških dvigalskih strežnikov se je polastil že humor. Tako na primer pripovedujejo tole zgodbo:

Trije mladi gospodje, stanujoči v skupnem stanovanju v 40. nad- stropju neke newyorške donebnice, so se dogovorili, preden so se lotili mukotrpnega vzpenjanja po stop- nicah, da si bodo izmenično pri- povedovali šale in zabavne doživ- ljaje, da jim bo hitreje minil čas.

Tako so tudi storili. Srečno so že prišli med smehom do 37. nad- stropja, tedaj pa pravi najemnik stanovanja:

»Imenitno smo se nasmejali, a vse to še nič ni v primeri s tem, kar vam bom zdajle povedal... Po- zabil sem namreč stanovanjski ključ spodaj pri hišniku!«

Strahovi na Angleškem

(JW) London, marca
Znana reč je, da je Anglija še dan današnji dežela strahov — takšna dežela strahov, da ima mnogo angleških dnevnikov pose- ben kotiček za zgodbe o hišah, kjer straši.

Najnovejša zakleta hiša je neki gradič v Kentu: v kleti tega gradu baje že nekaj tednov ponoči trka na vrata, slišijo se udarci kakor od sekire in jok in ječanje.

Graščak je nekaj časa mirno po- slušal prestrašeno pripovedovanje služinčadi o duhu, ki se je naselil pri njem. Potem mu je pa lepega dne istorija postala le preveč pi- sana in se je odločil... da instalira v kleti mikrofoni.

»Morda bi bilo boljše, da sem dal instalirati aparat za televizijo,« je menil v družbi svojih prijate- ljev. »A kaj hočete: strahove je menda svetlobe strah, v nadlego jim pa nisem maral biti; le spo- znal bi jih rad.«

Večjo obzirnost si je pač težko predstavljati...

stopil v svojo pisarno, kjer je ča- kal nanj suhi gospod:

»Torej želite, da pregovorim go- spo Müllerjevo, naj se spet vrne za domače ognjišče?«

»Da, je priklimal gospod živahno.
»Brez skrbi vam lahko obljubim, da bova dosegla zaželeni uspeh. Srečno naključje je nanoselo, da sedi gospa Müllerjeva v sosedni sobi. Prepričan sem, da se bo na- jinim združenim prošnjam vdala.«

Sredi stavka mu je zastala be- seda v grlu. Možičelj je skočil ko obseden pokoncu in stekel k vra- tom.
»Kaj naj pa to pomeni?« je kričnil, držeč za kljuko. »To je za- rota! Ona je tu? Ves srečen sem že bil, da sem se je naposled zne- bil... In zdaj!«

Sunkovito je odprl vrata.
»Kam pa, za božji čas? Vaša ljubljena žena vas že čaka, gospod Müller!«

»Vam se meša! Kakšen Müller! Moje ime je Kroll!«

Zatresnil je vrata za seboj.
Odvetnik se je prijel za čelo in lovil sapo. Potlej si je brž poveznil klobuk na glavo in zaklical svoje- mu koncipientu:

»Odit! moram. Razpravo imam. Ko bom že na cesti, pa stopite k oni dami v sobi na desni in ji re- cite... recite ji, da je vse bob ob- steno...«

(EI*)

7 : 3

Razmerje med poštenjaki in drugimi

(JK) Brno, marca

Bačeva podružnica v Brnu je ondan napravila zelo poučen pos- kus. Pred vrati svoje prodajalne je naložila kup časopisa »Zlin«, zraven njega pa pušico za denar. Na vratih je visela tablica in na njej se je bralo, da naj kupci vrže- jo denar za list (30 helerjev) v pušico.

Kontrola je pokazala, da je pri- bližno 70% kupcev odrinilo 30 he- lerjev in le 30% jih je vzelo časopis, ne da bi ga plačali.

(Prager Tagblatt«)

Nevarna zbirka

(JK) Rim, marca

Velik čudak je ravnatelj neke italijanske filmske družbe, Rio Ca- stelli: mož zbira namreč najdolgog- časnejše knjige vseh mogočih jezi- kov. Celih 25 let bere knjige sploh samo s tega vidika, in res je zbral že 8600 zvezkov starih in novih piscev v svoji »dolgočasnostni knjiž- nici« — med njimi znamenite moj- strovine svetovne književnosti.

Pred kratkim se je pa Castelliju primerila nesreča: znan italijanski pisatelj je bil namreč izvedel, da je v tej prečudni knjižnici tudi enajst njegovih del, in je »žalilca« pozval na dvoboj. Castelli se je od- zval in le malo je manjkalo, da je ni izkupil za zmerom. Od tistih dob nikomur več ne pove, kakšne knjige si izbira za svojo knjižnico.

Abesinski vojni minister Ras Mulugeta je umrl — po eni verziji za rano, dobljeno v bitki pri Ambu Alagiju, po drugi pa za pljučnico.

Leto 1936 in računarji

Letošnje leto ni samo prestopno, nego ima še drugo redko lastnost: kot število je namreč natancen kvadrat. Če pomnožite število 44 s samim seboj, dobite 1936.

Takih letnic ni mnogo. Veste, koliko jih je bilo od Kristusovega rojstva do danes? Natanko... 44.

Poslednja takšna letnica je bila leta 1849: napisali ste jo lahko 43°. Do prihodnje bomo pa čakali 89 let, to je do leta 2025 ali 45°. (gN)

Matematik — klovn

(XLE) Newyork, febr.

V nekem newyorškem varietetu zbujala veliko pozornost klovn Ha- rold Perkins: mož vam v dveh urah odsvira popevko na 104 različnih instrumentih, povsod enako po- polno.

Preden je Perkins postal klovn, je bil za profesorja matematike. Zdi se pa, da mu ta poklic ni bil baš pogodu.

Kačji strup — zdravilo za hemofilijo

(XK) London, febr.

Londonški zdravniški časopis »Lancet« poroča o nekem dečku iz Devonshira, ki je bolehal za hemo- filijo, pred nekaj dnevi je pa na prečuden način ozdravel.

Bledikasti enajstletni deček je prišel lani v oktobru nevarno bo- lan v torkijsko bolnišnico: siro- mak je neprestano krvavel. Prvih deset dni se je njegovo stanje v bolnišnici še poslabšalo in skoraj že ni bilo več upanja v ozdravlje- nje. Po transfuziji krvi krvavenje

še vedno ni hotelo prenehati. Te- daj so se zdravniki zatekli se k poslednjemu: naročili so iz Lon- dona strup neke velestrupene in- dijske kače. Ves ta čas, dokler ni prišel strup, so dečka vzdrževali pri življenju s tem, da so noč in dan pritiskali na njegovo odprto rano.

In glej: ko so mu vbrizgnili strup — seveda hudo razredčenega in razkuženega — se je krvavenje ustavilo. Deček je ostal v bolnišnici še tri mesece in ves ta čas je do- bival majhne obroke kačjega stru- pa. Po treh mesecih se je pa zdrav vrnil domov.

Obolenje in lenivost črevesja

Vsa hrana se začne prebavljati v želodcu. Nadaljuje in dokončuje se pa prebava hrane v črevesju s pomočjo raznih črevesnih sokov, žolča in trebušne slinavke. Vsaka prebavna motnja se izraža v pre- počasnem ali pa prehitrem odva- janju črevesne vsebine. Prvi pojav se imenuje lenivost črev ali za- prtje, drugi pa črevesni katar ali driska. Zaprtje je mnogo pogostejši pojav. Vsaki motnji pravilnega črevesnega delovanja je vzrok ne- zadostni sestav črevesnih sokov ali pa žolča, mnogokrat pa tudi obo- lenje trebušne slinavke. Največ- krat manjkajo telesu one tvarine, ki jih izločujejo zdrava čreva, in katere delujejo pozitivno na prebavne živce. Mnogo ljudi pos- kuša dražiti črevesne živce s po- močjo odvajalnih sredstev, ki mo- čno delujejo. Na ta način pa se povzroči čisto razdražljivost čre- vesja ali pa se ljudje privadijo odvajalnemu sredstvu, tako, da črevesje kmalu ne more več nor- malno delati brez odvajalnih sred- stev. Prebavne težave so največ- krat v zvezi z nastajanjem plinov, slabostmi, pomanjkanjem apetita, glavobola, kakor tudi z nečisto kožo. Tudi nespečnost in pomanj- kanje energije so posledica pre- bavnih motenj.

Vsak večer naj se popije 1 sko- delica Planinka čaja. Njegova vse- bina na grenkih snoveh natriju in eteričnih oljih povzroči normalno sestavo črevesnih sokov. Nadalje se je treba mnogo gibati, ter se po mogočnosti varovati težko preba- vljivih jedil, kakor tudi takih, ki dražijo črevesje.

Gospodična, 28 let stara, je trpela na trdovratni zapeki, črevesnih plinih in napetju. Skozi dolga leta je uporabljala odvajalna sredstva, ki so pa vedno slabše delovala. Že po par dnevni uporabi je povzročil Planinka čaj lahko prebavo in dnevno redno čiščenje.

Reg. S. 529/36.

Zanimivo dognanje

(aN) Pariz, marca

Res, hudo zanimivo dognanje. Neki statistik je namreč izračunal, kolikšno pot napravi pisateljevo ali poročevalčevo pero, ko napiše no- velo ali poročilo.

Ce piše brez prestanka šestdeset minut, napravi pero 300 metrov dolgo pot, to je pet metrov v mi- nuti ali dobrih osem centimetrov v sekundi.

Pripomniti je treba kajpada, da so te številke le povprečje, ker ne pišejo vsi ljudje enako hitro ne enako veliko. (»Journal«)

Lepota l. 1900 in danes

Leta 1900 je bilo v Združenih državah 262 lepotnih salonov; nji- hov promet je znašal borih 7 mili- jonov dolarjev na leto (okoli 350 milijonov din današnje veljave).

Danes premore USA 30.000 lepot- nih zavodov s prometom 200 mili- jonov dolarjev na leto (10 milijard din), to je 28krat toliko kakor pred 35 leti.

Ali naj to pomeni, da so današ- nje ženske 28krat lepše od takrat- nih lepotic? Ali je pa danes ne- mara 28krat več lepotic kakor leta 1900?

Vprašanje brez odgovora...

(»Today«)

Uslužen rudar

(iW) Pariz, marca

V »Intranu« beremo tole zgod- bico:

Snoči si lahko videl blizu trga »Francoskega gledališča« mlado damo, kako je stekla k službujo- čemu redarju in ga vsa zasopla pozvala:

»Brž, gospod stražnik — ustavite moža, ki hiti tamle čez cesto!«

»Kaj vam je pa storil?«

»Hotel me je poljubiti.«

»O, zaradi tega vam ni treba obupavati, madame!« je mirno in tolažilno odvrnil redar. »Saj se bo še ponudila kakšna priložnost. Glejte, baš zdajle prihaja prijazen mlad gospod...«

Naš pravi domači izdelek!

Kurioznosti & nevšakdanosti

Solska obveznost

je trajala pred 100 leti od 6. do 12. leta. Takrat so se učili samo treh pred- metov: verouka, branja in pisanja.

Washingtonov nos

V USA klešejo že nekaj let v živo skalo glave treh velikih ameriških predsednikov Washingtona, Jeffersona in Lincolna. Ta živa skala je gora, Mount Rushmore po imenu. Washing- tonov nos je večji od glave egipčan- ske Sfinge; 10.000 ton granita so mor- ali spraviti stran, preden so izklesali ta ogromni nos. (IK)

Ostali bodo v družini...

Te dni so se v Ypresu (Belgija) poročili trije bratje in sestra ene dru- žine s tremi sestrami in bratom druge družine. Poroke je prišlo gledat na tisoče ljudi; ko so štirje novoporočeni pari prišli iz cerkve, so jih sprejeli z navdušenim pozdravljanjem. (JK)

Višek pozabljenosti

Pri ravnatelju nekega kina v Hamp- shiru na Angleškem je začelo okoli polnoči divje zvoniti. Srdito je vstal in šel odpirat. Bil je mlad zakonski par. Kaj bi rada? Nekaj sta pozabila v kinu in morata takoj dobiti nazaj. Ravnatelj je hočeš nočeš moral z njima v kino. Po kratkem iskanju sta pozabljiva res našla pogrešano »dra- goceno«: svojega dojenčka. Malček je spal... (JK)

Najhitrejši smrtnik

Kdo je najhitrejši med živimi bitji? Gazela? Zajec? Noj? Konj?

Ne, gospoda: pajek. Sorazmernost- no, kajpada. Pajek preteče na begu v sekundi stokrat tolikšno pot, kakor je dolgo njegovo telo. Ni je živali na svetu, ki bi stopala s tolikšnimi koraki kakor pajek. Če bi hotel biti človek tako hiter ko pajek, v primeri s svojo postavo seveda, bi moral preteči naj- manj 100 m v sekundi. Za primer: avtomobil bi moral v pajkovem tempu prevoziti 2000 km na uro! (HZ)

Čudne številke

Normalen krvni utrip pri človeku: pri novorojenčku 130 v minuti, pri desetletnem dečku 90, pri 20-letnem človeku 70 do 75; s starostjo nad 60 let utrip nekoliko pade.

Pri slonu utripne kri le 25krat v minuti, pri miši več ko 500krat.

V Združenih državah imajo več ko 50 milijonov mačk.

V krvi normalnega človeka je okoli 70% vode, v mišicah 75% in v kosteh 22 odstotkov.

Od 6 milijonov Newyorčanov jih je 2 milijona tujcev in med le-timi 900 tisoč Italijanov.

Bambus zraste včasih 90 cm v 24 urah, t. j. s hitrostjo skoraj treh centimetrov v uri.

V Ameriki porabijo več petroleja kakor pitne vode.

V Združenih državah živi okoli 8 milijonov psov.

V Rusiji preizkušajo ribolov z elek- triziranimi mrežami. (HZ)

Najmahjša ženska

V Denverju (USA) sta zakonca An- derson oba normalne rasti, proslavila te dni 19. rojstni dan svoje hčere Margaret, pač najmanjše ženske na svetu. Saj je visoka le 55 cm, tehta pa samo 6 kil — zato je pa tako sklad- no razvita in tako ljubka, da se zdi kakor živa lutka. (HZ)

Doživljaji v tramvaju

Človek doživi nekaj novega, morda na potovanjih, na planinah, v kopalnicah in morda tudi v vlakih. V cestni železnici pa človek le redko kaj doživi, kar bi zbudilo njegovo pozornost. Tistih nekaj minut, ko sprejmemo in plačamo velopnico, ko bežno ošinemo spotnikarje, ko ujamemo nekaj raztrganih stavkov — eh, to še niso nikakoli doživljanja.

Rada, strašno rada se vozim z dvigalom. Bogu bodi tisočera hvala, da so zgradili nebotičnik. Pa kaj nebotičnik, lift, lift! Kolikokrat sem skočila v ozko kamrico in se kar dvakrat zaporedoma peljala gor in dol. Mislim, da so tisti »liftboyi« morali že opaziti, da se neko dekle samo za zabavo vozil gor in dol.

Ravno tako ko z liftom se rada vozim tudi s tramvajem.

Zadnjič, ko sem dobila mesečno plačilo, sem takoj po kosilu stekla pred Figoveca in čakala tramvaj. »Danes si bom pa privoščila,« sem mislila sama pri sebi. Mlad sprevodnik me je kratko vprašal:

»Kam?«

»V Šiško!«

»Do kod?«

»Kar sem in tja me vozite.«

Sprevodnik se je zasmejal.

»Čemu se pa prav za prav peljete?«

»Z liftom in s tramvajem se zelo rada vozim.«

Sopotniki, ki so poslušali najin razgovor, so se zasmejali. Sprevodnik je pa hudomušno pripomnil:

»Kakega »liftboya« ali pa kakega »tramvajerja« bi morali vzeti za moža!«

»E — !«

Nekaj sem imela na jeziku, pa nisem hotela povedati, ker so bili obrazi vseh sopotnikov obrnjeni k meni. V Šiški smo stali kakih 5 minut. Sprevodnik je prisedel k meni in začel razgovor:

»Kako to, da se tako radi vozite?«

»Res ne vem, gospod sprevodnik!«

Rada bi še marsikaj zvedela od tega moža, kakor boš slišal pozneje, zato sem postala na moč prijazna. Ves čas sem se pripravljala na neko vprašanje, pa nisem mogla najti prave priložnosti. Preveč ljudi je poslušalo. Zato sem sklenila, da se bom vozila

Pri teh besedah je pobožno položil svojo grešno roko na srce. Še nekaj besed sem ujela, pa nisem mogla najti zveze, ker sta potnika že izstopila. Iz tega pogovora sem sklepala, da je bila ta mlada gospodična najbrže prijateljica njegove »nekdanje« in da je bilo njeno govorjenje morda neke vrste diplomatsko posredovanje. (Saj veste, kako se pri nesrečno zaljubljenih rada dobi katera tretja oseba, ki njemu ali njej »velikodušno pomaga«.)

Srečno sem se pripeljala nazaj do Figoveca in prosila za drugi listek. Sprevodnik se je spet smejal, ko ga je preščitnil.

»Kam pa gremo zdaj?« sem vprašala.

»Na Vič.«

»Koliko časa se bomo pa vozili na Vič?«

»Eno uro!« se mi je zlagal sprevodnik. Mislim, da menda, da res prvič vidim Ljubljano. Na tej vožnji ni bilo nič posebnega. Nestrpnost sem čakala priložnosti, kdaj bom govorila s sprevodnikom.

Na Viču smo spet stali nekaj minut. Sprevodnik in voznik sta prisedla k meni. Takoj sem izbrala priložnost in začela:

»Kaj menite, ali bi se jaz lahko izučila za tramvajerja?«

Sprevodnikov nenadni smeh me je porazil. Utihišla sem. Pristopila sta še dva tramvajerja, ki sta prej stala zunaj, in zdaj so me kar vsi vprek začeli spraševati, kako da sem se ravno za ta poklic odločila.

»Vseč mi je in v vozim se rada!«

Vstopilo je spet nekaj novih potnikov, in takoj so postali pozorni, kaj imajo tramvajerji okoli mene. Rada bi prekinila, toda sliši so vame:

»Pa mislite resno, gospodična?«

»Seveda resno, zakaj se le smejete!«

Imela sem vtis, da me imajo za nekoliko trčeno, toda jaz sem se še bolj resno držala. Po dolgem času sem jih prepričala, da imam resen namen, prepričana sem pa bila, da so si mislili, da z mano nekaj ni v redu. Ko so mi povedali, kje je pisarna v Šiški, so mi še zadali nekaj važnih vprašanj:

»Koliko ste stari?«

»To bom že pri sprejemu povedala. Toda takoj sem se premislila in dodala: »Osem in dvajset!«

»Boste že skoraj malo prestari!«

»Ah, mislim, da starost ne bo prišla v poštev.«

Seveda smeh — spet tisti smeh, ki me je pri mojih resnih namelih že kar bolel.

»Ali ste pisмени?«

»Nisem!«

Ko bi vedela, ali je to mislil za šalo, ali je pa res dvomil v mojo pismenost!...

Se marsikaj smo se pomenili. Pravili so mi o uniformi, ki jo bom nosila, o kapi s tičkom in o začetni plači 900 dinarjev (če me le niso potegnili!).

»To bo karambolov,« je še pripomnil oni vedno se režeči sprevodnik. Ko smo se vrnili v Vič, je sprevodnik vprašal: »Kam?«

»Z vami!« sem rekla.

Peljali smo se v St. Vid. Nekako dve uri smo se že vozili skupaj. Ker smo se v tem času že malodane sprijateljili, sem se upala vprašati sprevodnika, ali bi smela tudi jaz malo potegniti za tisto vrvice, ki pože tramvaj naprej. Rade volje mi je dovolil in zdaj sem pri vsaki postaji jaz pognala »voz«. Sopotniki so imeli pri tem svojo zabavo, toda največjo zabavo sem imela jaz sama, ko sem imela »moč v rokah«. Ko sem se smela po malem prakticirati, se mi je pa še manj ljubilo zapustiti tramvajerja.

»No, samo še enkrat v Šiško,« sem rekla, ko me je sprevodnik pred Figovcem vprašal, ali še nimam dovolj vožnje.

Na vrveco sem se že razumela in zdaj sem čedalje bolj lezla k vozniku spredaj, ki je »ingljaj!«

»Ali bi smela tudi jaz včasih pozvoniti?«

Tu sem pa slabo naletela. Mož je bil kisel kot steklenka. Nekaj je zabundral, še razumela nisem. Šla sem nazaj na svoj sedež.

Zdaj je prišel kontrolor pregledovat listke. Izvlekla sem listek in mu ga ponudila. Popravil si je naočnike in vprašal sprevodnika:

»Kam se pa tale pelje?«

Sprevodnik se je smejal. V rokah sem imela šop listkov in prosila sem njega, naj on izbere pravega. Potegnil je zelenega in bila sem rešena.

Ura je bila že 4. Ko me je sprevodnik spet vprašal: »Kam pa zdaj?« sem odgovorila:

»Domov!«

Torej se boste zgledali jutri med 8. in 12. uro v naši pisarni? Vidite, tamle, prvo nadstropje.«

»Hvala!«

Ko sem pred Figovcem spet izstopila, je smehljajoči se sprevodnik še zaklical za mano:

»Pa se še dajte kaj videti!«

»Bom, bom! Pa srečno vozite!«

Vera

5. nadaljevanje

Nehote sem iztegnila roko, a sem jo dadej spet potegnila nazaj; moj šesti čut me je bil posvaril. Groza me je stresla po vsem životu: v tej zakleti hiši je smrt v gosteh. Nisem vedela, ali naj kar zbežim, ali naj pa skušam dognati, kaj je s to stvarjo. Ne, izvedeti moram, kaj se dogaja.

Moje elektrotehnično znanje ni bilo veliko, toda po kratkem premisleku mi je postalo jasno, da je mogel biti Rinaldo žrtev samo električnega toka. Nemara se je bakrena žica kje križala s pokvarjeno svetlobno napeljavo — kdo ve!

Šla sem v sobo in sem oprezno pregledala radijski aparat. Napeljava za zvezo z zemljo sploh ni bila priključena. Kje je pa potem prav za prav? Ozrla sem se na okoli in tedaj je bila uganka tudi že rešena: kontaktni klinček, ki se je vanj iztekala žična napeljava v zemljo, se je nahajal v zidni vtični spojnici svetlobne napeljave.

Kdo je bil to storil, kaj se je tu godilo? Ali je bilo to meni namenjeno? Zadnjič oni mrzli morilski pogled signora Avellona in potem zadeva s plin-sko pečico — in danes vreščee poslovilne besede njegove žene, ki se je za njimi skrivala slaba vest! Ali sta mi mar stregla po življenju?

Za božjo voljo: čemu neki vendar, kaj naj bo vzrok, v z ro k? Saj človek vendar nikogar ne redi in ne krmi in ne pazi nanj ko na punčico svojega očesa, da bi ga potem ubil, brez pravega vzroka in cilja ubil! Bila sem siromašna in moja smrt vendar ni mogla živi duši prinesli koristi. Ali pač —?

Nisem se ničesar dotaknila in sem se zamišljeno vrnila v kuhinjo, kjer je ležal ubogi Rinaldo, zvesta žival, ki je šla namesto mene v smrt. Če bi bila hotela naliti vode v škropilnico, bi zdaj jaz tam ležala. V kuhinji so bila kamenita tla in vanje se je iztekala odtočna vodovodna cev. Pozneje mi je neki strokovnjak potrdil, da bi me bil dotik z vodovodno pipo, ki je šel tok skozi njo, brez dvoma na mestu ubil.

8

Nepričakovano slovo

Beleč si glavo sem odšla v delovno sobo. Čedalje jasneje mi je postajalo, da gre za rafinirano zasnovane atentate na moje življenje, le nagib mi ni bil razumljiv. Iskaje sem se ozirala v pisarni naokoli, kakor da bi tu neke moral biti ključ zagonetke.

V kotu je stala železna blagajna, kjer je gospod Avellone hranil znamenite in druge vrednotnice. Ključ je nosil zmerom s seboj. Oči so mi obstale na levi miznici, takisto zmerom zaklenjeni — in tedaj sem se nečesa spomnila. Kako je že to bilo? Aha, se že spominim: ondan je ležalo nekaj na mizi, nekaj kos papirja, nisem ga mogla natanko pogledati, zakaj ob mojem vstopu v sobo ga je bil signor Avellone hlastno pograbil in spravil v levo miznico. A kdo ve...

Obrnila sem se in sem že hotela oditi iz sobe. Miznica, miznica, je kovalo v meni, in tedaj mi je bilo tudi že popolnoma jasno, da mora biti ključ te strašne skrivnosti shranjen tam notri. Neka bojevitost me je iznenada obšla, bojevitost, ki si je ne bi bila nikdar pripisovala.

Trenutek sem se še obotavljala, potem sem se pa spravila na predal. Preizkusila sem več ključev, ker pa nebeden ni bil pravi, sem stopila v predstojbo in poiskala dleto v skrinjici za orodje. Bilo mi je docela vseeno, kaj se zgodi: zastavila sem dleto, les je zahreščal, počilo je in potem sem izdrla ključavnico iz predala.

Miznica je bila odprta!

Pri katerih boleznih se je pokazal Planinka čaj Mr. Bahovec zdravilnim?

Pri obolenju želodca, boleznih jeter in žolča, obolenju in lenivosti crevesja, hemoroidih (zlati žili), debelosti, ledvičnih boleznih, revmatizmu, gihtu in išijasju, pri glavobolu in migreni, pri ženskih boleznih in težavah za časa menstruacije, težavah v prehodnih letih, pri poapnenju žil (arteriosklerozih) in pri kožnih boleznih.

Zahtevajte v apotekah izrecno Planinka čaj Bahovec za Din 20 —

Reg. S. 529/36

Hlastno sem jo prebrskala. Nekaj map je bilo v njej, šop računov in potrdil, drugega nič. Le zakaj sem šla odpirat predal, gos neumna! Lepa reč! Vse skupaj so bile zgolj domišljija, nesrečna naključja in nesporazumljenja — jaz pa grem in se zahvalim svojima dobrotnikom s tem, da vlogim pri njih.

Tedaj sem pa uzrla še par nekajkih potrdil — assicuracije — aha, to bo zavarovanje.

Strela božja, ne, saj ni mogoče, tolikšne premije vendar noben pameten človek ne plačuje!

Ogledovala sem si pošne žige, ni dvoma, gospod Avellone je točno vsak mesec plačeval fantastično visoko premijo zavarovalnici. V kakšen name nek? Za mojo bolezensko zavarovanje? Ali me je pa... za življenje zavaroval?

»Ah, morilca!« sem zaškrtala in se olajšano oddahnila. Zdaj sem vsaj vedela, kje sem. Poslednjo gotovost si bom pa že še priskrbela.

Shranila sem potrdila in šla v svojo sobo, da se oblečem za odhod. Tedaj sem pa slišala, kako je nekdo vtaknil ključ v stanovanjska vrata. Ali sta se vrnila Avellonova, ali pa služkinja. Pridržala sem sapo in počakala za vogalom, ki sta ga tvorila predsobje in hodnik.

Počasi so se vrata odprla, potem je pa nekdo prižgal luč v predsobju. Nekaj časa je bilo vse tiho; zdelo se je, da prišlec prisluškuje.

»Carissima!« je vreščee zakričala signora Avellone.

Nisem se zgenila.

»Dio mio!« sem slišala, kako je zašepetala. »Stopi ti naprej!«

Zavila sta v kuhinjo. Koj nato se je razlegnil po stanovanju bolesten krik. »Poverino, poverino — mačka je to!«

Naglo sem si ogrnila plašč in smuknila iz predsobja in pri vratih ven. Gospod Avellone, ki je v kuhinji govoril s svojo boljšo polovico, me je moral slišati, zakaj poklical me je in prihodnji mah je že stal na vrhu stopnic.

Toda jaz sem tekla, kakor da bi bil sam peklenšček za menoj. Saj je pa tudi bil in pred hišnimi vrati, a že na cesti, me je dohitel. Oh hodniku je stala neka kočija in v moje pomirjenje je na kozlu sedel kočijaž in napeto opazoval, kaj se godi.

»Carissima, carissima!« je sopesl signor Avellone. »Kaj ti pa je, per carita — bodi vendar pametna in vrni se!«

Strmel sem v njegov napihnjeni, sladkobno spačeni obraz in iznenada se nisem mogla več premagati, čeprav vem, da se to ne spodobi: udarila sem po tem zabuhlem obrazu, kar mi je dala roka. Klobuk mojega ljubega strica je zletel v velikem loku in priletel v lijak in tedaj je tudi že treščila druga zaušnica.

To je bilo pa za signora Avellona le prehudo: »Donnaccia!« je zarjovel in postal kar višnje v obraz. »Tako kaže torej hvaležnost do svojega dobrotnika, čaka!« glavo ti razbijem...

Res je stopil proti meni, toda računai ni s kočijažem, ki je bil med tem že stopil s kozla.

»Sram naj vas bo, pohotnež stari,« je rekel možak in stopil zavetniško pred preganjano nedolžnost. »Ali vam je kaj žalega storil?« se je obrnil k meni.

»Si, mi ha fatto tanto male!« sem odgovorila prepričevalno, a takrat je signor Avellone že spravil tretjo zaušnico, samo da je bil to pot kočijaž njen dobavitelj. Signora Avellone je zavpil in se vrgetl na sovražnika. Začel se je divji pretep.

Prav takrat je privozil mimo drugi voz, poln ljudi. Voznik je ostro zavrl, stopil s kozla in se preden se je kočijaž ustavila, z obema pestema hkrati priskočil svojemu tovarišu na pomoč. Milanski kočijaži vedo, kaj je solidarnost.

Jaz sem pa naglo odhitela, a še dolgo mi je rjovenje mojega dobrotnika odmevalo v ušesih.

Spet sem se zatekla k svoji prijateljici Heli. Drugi dan sem pa šla v zavarovalnico. Po dolgem izpraševanju na vse strani so me le spustili k ravnatelju. Pokazala sem mu potrdila o vplačanih premijah in gospod mi je hitro povedal, kako in kaj.

»Ali mar ne veste,« je menil, »da vas je vaš stric zavaroval zoper nesrečo in smrt za čedni znesek 250.000 lir?«

Tedaj sem povedala ravnatelju svoje doživljanje pri Avellonovih. Ravnatelj je bil zelo pozoren poslušalec.

»Per bacco!« je vzkliknil, ko sem končala. »To je pa zanimivo!« Potem je govoril še z nekaterimi tovariši.

»Hudo zapletena zadeva,« mi je sporočil izid razgovora. »Če poštenjakoviča ovadimo policiji, mu bo težko kaj dokazati. Sicer je pa to vaša stvar; mi se ne pulimo, da lopova zaprosi, saj mora premije še dalje plačevati, da bo ves črn. Vsekako smete biti pa veseli, da ste se srečno rešili iz te pasti. Seveda ste tudi nam storili veliko uslugo in tega vam ne bomo pozabili. Ali se mislite vrniti domov?«

»Skoraj da.«

»Potem mi boste dovolili, da vam dam nekaj malega za popotni priboljšek. Denar lahko dvignete spodaj pri blagajni. In nikar iz tega moril-skega para ne sklepajte na značaj drugih Italijanov. Lopove dobite povsod.«

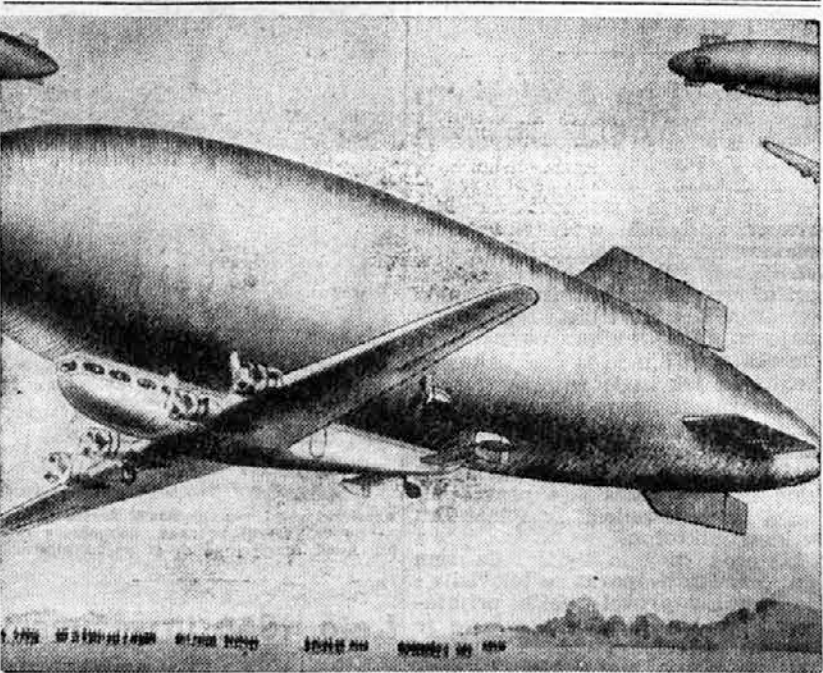
»Avellone sploh ni pravi Italijan,« sem potolažila ravnatelja; te besede so ga zelo razveselile.

Zapustila sem zavarovalnico s nekaj prijetno selestičimi bankovci v torbici. Kaj pa zdaj, mala tajnica?

Tožilo se mi je po domovini, čeprav srčnega gorja še nisem bila prebolela. V očetovo hišo se pač nisem mogla več vrniti, a dobra stara tetka mi je s svojimi posebnostmi šla že kar preveč do živega. O, kako srečni so ljudje, ki imajo še mater! Že ta zavest sama vzravna človeku hrbtenico. Svoji prijateljici sem smela biti kvečemu še par dni v breme, potem se pa moram kako drugače odločiti.

Popoldne sem stopila s postrežkom v Avellonovo stanovanje po prtljago. Stala je že pripravljena pri hišniku.

»Gospod in gospa Avellone sta davi odpotovala,« je rekel vratar ledeno-mrzlo, zakaj mislil je, da sta me spodila iz službe. Edino, kar sem še kdaj slišala o tej gospodi, je bilo to,

Kakor preuranjena aprilka šala se zdi zrakoplovsko letalo, ki ga kaže naša slika: kombinacija aeroplana in zeppelinja, združujoča prednosti obeh tipov. Takšno letalo mislijo preizkusiti v ameriški armadi.

da sta zapustila fantastične dolgeve in za zmerom izginila iz Milana. Ker nista vedela, kaj jima utegnem skuhati, sta se pač hotela ogniti mučnim razgovorom s policijo in sta jo kar najhitreje popihala.

9

Posebne vrste čudak

Šla sem na nemški konzulat, da nekaj povprašam zastran potnega lista. Ko sem izvedela, kar sem hotela, sem uradnika tako mimo grede vprašala, ali morda ve za kakšno službo zame. Hotel je vedeti, kaj vse znam, nato je pa stopil v sosednjo sobo in se je kmalu vrnil s koščkom papirja.

»Ravno prav,« je rekel. »Neki nemški pisatelj v Comu nas je prosil, da bi mu pripravili primerno nemško tajnico. Mož je oženjen in stanuje v neki vili ob jezeru; kolikor nam je znano, sta pošteniaka in precej dobro živita. Svetoval bi vam torej, da se kar koj odpeljete tja in se predstavite.«

Res sem se že popoldne odpeljala k jezeru. Gospod Maxe — tako ga bom imenovala — je bil precej okrogel mož, zelo poskočen in zelo nervozen. Njegova žena je bila vitkosuha in prav tako nervozna. Oba sta bila z menoj zadovoljna. Že drugi dan naj bi se preselila k njima.

Prisla sem že zaradi dobre plače, čeprav se mi sicer služba ni zdela bogve kako mamljiva. Hrana je bila vegetarijanska, in že to mi ni šlo prav v račun. Upam vsaj, da me ne bo dal zavarovati, sem si rekla na tihem.

tako dolgo, dokler ne bo nanese na razgovor.

Pogledala sem malo po sopotnikih. Neka starejša gospa, ki je prej govorila moj razgovor s »tramvajerjem«, se mi je prijazno nasmehnila. Vrnila sem ji prijazni smehljaj, potem sem se pa ogledala malo po mojih levih sosedi. Gospod in gospodična sta se pogovarjala:

»Ona bi bila res kot nalašč zate. Kubati zna, šivati in kar je glavno, šparovna je, šparovna!«

»To pa, to! Varčna je res. Neko nedeljo eva bila pri Čadu. Jaz — v rožah seveda — sem hotel gati še za en liter, ali misliš, da mi je pustila?«

»Je škoda, je škoda,« je neprestano ponavljala. »Kaj sem hotel drugega, ko da sem res šel domov. In ravno en liter bi ga bila še lahko podušila. Pa tu bi ji še nekako dal prav, toda ali veš, kako sramota mi je napravila v kino? Najrajši bi kar pod platnom sedela, da bi ceneje opravila. Zadnjič sem sedel z njo v »Slogi« čisto na prvi klopi. Ježek, kako se mi je vse bleščalo! Kar sto sone sem videl. Tudi njej so se nekam oči solžile, a rekla ni nič, ker je sama kupila obe vstopnici.«

»Nekoliko ti je pa vendar težko po njej,« mu je pomagala sosedica.

»Seveda mi je. Saj je res, da sem imel tudi druga dekleta rad, kakor mi je vedno očitala, toda resnično rad sem imel samo njo! Saj jih bom še imel, pa še koliko! S katero se bom poročil, to je pa vprašanje mojega srca.«

Lepota, zdravje, dom

Rubrika za mladi in manj mladi ženski svet

Da boš zdrava in lepa

Milo in obraz

Milo je spet v modi. Ni še dolgo tega, ko so ženske, ki je povedala, da si umiva obraz z milom, njene prijateljice kar z grozo pogledale. Danes pa celo dermatologi svetujejo žensko-mu svetu, naj se mila nikar ne strši. Sicer je res, miljenje obraza ima danes svoje posebne postave in zakone — a miljenje je le!

Prvo: kakšno milo naj bo za obraz? Takšno da vam ne bo sušilo kože, če imate presuho, in narobe. Zastran tega vam dan danes v vsaki dobri drogeriji dobro svetujejo. Glavno je: preden greste zvečer v posteljo, si imate namiliti obraz.

Z vročo vodo za tolsto kožo, z mlačno za suho kožo. Tiste, ki jim koža potrebuje okrepitve, store prav, da pospešijo obtok krvi s tem, da se izplaknejo z mrzlo vodo.

Kako se namilite? V dlaneh si napravite milnico in jo z rokami nanesite na obraz; nato dvakrat izplaknite: važno je, da noben delec mila ne ostane več na koži. Če imate črne pike na nosu, podrgnite na tistem mestu milnico z majhno in mehko ščetko.

Obraz si boste umivali z milom kajpada samo enkrat na dan: zvečer. Če si hočete čez dan izprati šminko z obraza, boste pa razbili cold-cream z jajčnim rumenjkom.

Irene Concelliere.

Če se vam nos svet

Vprašate me, madame, zakaj se vam sveti nos. O, ko bi vedeli, koliko vzrokov utegne biti za to!

Nekaterim se nos svet, ker je masten in ga skoraj ni moči napudrati, ker se puder nabere na njem v majhnih in debelih ploskvah, da je kar grdo pogledati.

Drugim se svet zato, ker jim razširjene znojnice zevajo pod pu-razirjem, in jih puder ne more prekriti. Tretjim se svet, ker se presuha koža lušči pod pudrom in pudra ne obdrži; niti krema ne zlepi pudra s tako kožo.

In potem »svete« nekaterim nos zato, ker je obtok krvi v njem pre-slab.

Kakšno zdravilo, me vprašate? Nos je treba umivati s primernim milom in z mehko ščetko; za posebno mastno kožo in razširjene znojnice vzemite dvakrat na teden čistega etra. Če je vaša koža presuha, pa vzemite zvečer kremo ali cold-cream in si z njo nos rahlo masirajte. Pod pudrom pa rabite posebno kremo za nos.

Seveda vse to le maskira nevednost, a je ne ozdravi. Toda tu vam žal ne morem zanesljivo svetovati: zakaj čim bolj se ukvarjam s kozmetiko in z vedami, ki so z njo v zvezi, tem bolj prihajam do spoznanja, da ni isti recept za vsako kožo. Včasih je leskečoca se koža posledica bolnih jeter; v tem primeru je treba jeter zdraviti, da dobite spet svežo, zamolklo in nežno polt. Zelodec, črevesje, obtok krvi: zdravje ali bolezen teh organov vam utegne biti zapisana na koncu nosu...

Vaše splošno zdravstveno stanje se zrcali na obrazu; edina pot, da boste dobili prav lepo polt, madame, je... skrb za vaše zdravje.

I. C.

Da bo izbira na mizi

Meščanska kuhinja

Jedilni list za premožnejše

Ponedeljek: Riževa juha, pečena telečja noga, grahova kaša, jabolčni kompot.

Novyorške donebnice si morajo že nekaj tednov pomagati brez dvigalskih strožnikov, ker so stopili v stavko. Na sliki: stavkajoči liftboji v sprevodu pred ene izmed najvišjih newyorških donebnic.

Torek: Juha z gobami in krompirjem, sesekljani zrezki s korenčkovo omako, čarovniška pena*.

Sreda: Paradižnikova juha, ocvrti možgani z motovilčevim solato, zeljate krpice.

Četrtek: Fižolova juha, kislata telečja jeta s praženim krompirjem, pomarančni narastek.

Petek: Smetanova juha, ribji golaž s krompirjem in jajčnimi žličniki, sadje, črna kava.

Sobota: Zelenjavna juha, pečena bržola z ohrovtom in krompirjem, bohinski sir.

Nedelja: Cvetačna juha, svinjska pečenka s pečnim krompirjem, zeljnata solata, krofi*, črna kava.

Jedilni list za skromnejše razmere

Ponedeljek: Krompirjeva juha s hrenovko, mlečni žličniki*.

Torek: Goveja juha s kmečkim ponvičnikom*, govedina s krompirjem, kaprna omaka.

Sreda: Kolosvarško zelje*, sirovi rogljiči*.

Četrtek: Kvašena zeliščna juha*, pečene telečje prsi s pečnim krompirjem, solata.

Petek: Ribja juha, sirov narastek z rezanci*.

Sobota: Prežgana juha, pljučka v omaki, makaroni.

Nedelja: Juha od prekajenega mesa z zdrohom, prekajeno meso z grahovo kašo, bešameljeva torta*.

Recepti za jedi

v jedilnih listih označene z *

Čarovniška pena

2 beljaka, 14 dkg sladkorja v prahu in 2 žlici dobre mezge stepamo kakšne 1/2 ure, dokler ne nastane lepa penasta krema. To kremo oblikujemo na steklenem krožniku v stožec, vanj pa od vseh strani zapicimo podolgovate piškote. Lahko pridenemo tudi stolčeno smetano.

Krofi

Krofi so v današnjih časih draga slaščica, toda pričujoči recept je preizkušeno dober in poceni:

Iz 30 dkg moke (mehke ali ostre), 2 rumenjakov, 2 dkg kvasa, 3 dkg sladkorja, 5 dkg presnega masla, nekoliko soli, 1 žličke ruma in pičlega 1/4 l mleka zgnemo testo in ga točemo tako dolgo, dokler se ne začne delati mehurji. Potem testo pokrijemo in ga pustimo na gorkem vzhajati. Dobro vzhajano testo zvaljamo za prst debelo na pomokani deski, izrežemo z likom okrogle krpice, denemo na vsako drugo točno na sredo za lešnik marelične mezge, položimo prazne krpice na obložene, ob robu malo potlačimo in zrežemo z malo manjšim likom krofe. Nato jih pustimo še enkrat vzhajati.

V primerni kozici raztopimo za dva prsta visoko masti, polagamo krofe z zgornjo stranjo navzdol v razbeljeno mast in jih pečemo v pokriti kozici, dokler spodaj lepo ne zarumene. Potlej krofe brž obrnemo in pečemo še na drugi strani, vendar v odprti kozici. Pečene krofe najprej odcedimo, jih potlej položimo na plivnik, pred serviranjem jih pa potresemo s sladkorjem.

Mlečni žličniki

8 dkg masla spenimo s 4 rumenjaki, dodamo nekoliko soli in vanilijevega sladkorja, na koncu pa vmešamo trd sneg iz 4 beljakov. Z žlico zajemamo pripravljeno mešanico in polagamo žličnike v vrelo mleko, v katerem jih pustimo tako dolgo dušiti, da na spodnji strani porjave. Žličnike polagamo

To je bilo pa hitro opravljeno!

Brez truda — brez jeze — in veliko hitreje kakor po navadi je bilo oprano perilo. Ko ravna večje kose perila, ki se jih je prej mati tako bala prati, se ji srce kar smeje: brez vsakega truda so bili beli kakor sneg! Ampak zdaj je tudi vzela za pranje Schichtov Radion, s katerim se da tako preprosto prati: raztopi Radion najprej v mrzli vodi in ko raztopina s perilom zavre, kuhaj 15 minut. Nato izperi perilo najprej v topli, potem pa še v mrzli vodi — in perilo bo belo kakor sneg.

Schichtov RADION pere vse

z rjavo skorjo navzgor na steklen krožnik in jih serviramo z mlečno kremo.

Kmečki ponvičnik

2 in 1/2 žemlje narežemo na kocke, jih malo ovlazimo z vodo in ubijemo čeznje 2 rumenjaka. Posebej opravimo sesekljano čebulo in peteršilj na maslu, primešamo narezanim žemljam in denemo vse skupaj v omaščeno in z drobtinami potreseno pločevinasto pekačo. Ponvičnik pečemo 15 minut v pečnici, izrežemo iz njega rombe ali štrikotnike in ga serviramo h goveji juhi.

Kolosvarško zelje

Plast dušenega kislega zelja položimo v omaščeno pekačo, naložimo nanj narezane debrecinke in na drobno narezano slanino in pokrijemo to plast spet s plastjo dušenega zelja. Povrhu zalijemo jed z 1/4 l kisle smetane in pustimo 1/2 ure v pečnici.

Takt in strategija v ljubezni

Kako si ohraniš ljubezen

1 Nikoli moškemu preveč ne dovoljuj! Kar se ženski pogosto zdi izraz velike plemenitosti in neizmeren dokaz ljubezni, gleda moški z drugega stališča, navadno za žensko vse prej ko laskavega.

2 Bodi sicer iskrena in ljubezniva, toda pri tem puščaj moškega zmerom v veri, da te notranje ne pozna. Predvsem mu kar najmanjkrat pripoveduj o tem, da ga ljubiš, da mu boš zvesta do groba, da bi bilo zate vsega konec tisti dan, ko bi te zapustil. Skratka, zbuditi moraš v njem vtis, da si ti njemu neobhodno potrebna v življenju, nikakor pa ne on tebi.

3 Vsaj enkrat naj te ne bo na sestanku. To več zaleže kakor dvajset ljubavnih izjav, več kakor tucat še tako lepih in strastnih ljubezenskih pisem.

4 V vsakem razmerju je njen značaj tisto, kar jamči, da se ljubezen ne bo ohladila in da ne bo sčasom postala dolgočasna. Veselo, vedro dekle, ki se le redko skuja, a če se že, je hitro spet dobra; dekle, ki ne pozna ljubosumnosti, ni razdražljivo, zamerljivo, čudsko — nego miroljubno in krotko, zmerom pripravljeno za nasmehe in odpustanje: takšno dekle ima zelo dosti upanja, da je ljubimec nikoli ne bo zapustil.

5 Miroljubnega in krotkega značaja ne gre zamenjavati z enoličnostjo. Ženska mora biti živahna in zmerom dobro razpoložena, gledati mora, da ne bo ljubeza nikoli dolgočasila; to se pravi, biti mora mnogostranska in povsod doma. Če je le mogoče, mora biti moškemu zmerom iznova novo presenečenje in razodetje. Bolj ko obleka in frizura zbuja zaljubljenčeve pozornost in zanimanje tisoč drugih podrobnosti, iz tebe same kipečih.

6 Skušaj se prilagoditi okusu ljubljene bitja, a ne s prozornim namenom in ne zmerom, drugače bo izpregledal tvojo hinarčevino in mu boš postala dolgočasna. Vroče debate in miselne bitke, ki se bijo s pametjo in nezagrizenostjo, dostikrat celo združijo človeka, namesto da bi ju razdvojile, in poglobe ljubezen.

7 Vsi ti nasveti veljajo le za zaročenke, ne pa za mlade poročenke. Le-te imajo druge naloge in veljajo zanje tudi druga sredstva in pota. Nemo.

Sirovi rogljički

12 dkg masla, 16 dkg zdrobljenega kravjega sira, 16 dkg moke, malo soli in 1 žlica mleka zgnemo v testo, razvaljamo in izrežemo štrikotnike. Nanje polagamo mezo ali zmlete orehe. Iz teh testenih štrikotnikov oblikujemo rogljiče, jih pomažemo z jajcem in jih pečemo v vroči pečnici. Pečene rogljiče potresemo z vaniljevim sladkorjem.

Sirov narastek z rezanci

30 dkg drobnih rezancev skuhamo, polijemo z mrzlo vodo in shladimo. Posebej spenimo 10 dkg masla, 3 rumenjake, sok in nastrgane lupinice 1 limone, pridenemo sladkorja po okusu, primešamo 1/4 l kisle smetane in 14 dkg pretlačenega kravjega sira. Na koncu primešamo ohlajene rezance in denemo vse skupaj v omaščeni lik in pečemo 1/2 ure v zmerno vroči pečnici.

Kvašena zeliščna juha

V skodelici zmešamo 3 dkg kvasa s 3 dkg masla. Ko je mešanica gladko stepena, jo denemo v vodo, ki je potrebna za juho. Potem pridenemo še sol, na rezance zrezane zelenjavne koreninice, majhno, na lističe zrezano čebulo, strok česna in poprova zrna. Juho kuhamo kakšne 1/2 ure, potem pa zakuhamo vanjo 2 žlici zdroba, in ko je zdrob kuhan, vmešamo v juho še 1 zvrkljan rumenjak, narezan drobnjak in peteršilj.

Bešameljeva torta

5 rumenjakov spenimo s 15 dkg sladkorja, pridenemo sok 1/4 limone in nekoliko sesekljanih limonovih lupinic, 5 dkg nastrganih mandljev, rahlo vmešamo sneg iz 5 beljakov in na koncu še 8 dkg moke. Vse to denemo v omaščeno in pomokano pekačo za torte in pečemo v zmerno vroči pečnici. Ko se torta ohladi, jo prerežemo počez in jo namažemo s tole kremo:

V 1/4 l mleka zakuhamo stalno mešaje 2 žlici moke; ko se mleko ohladi, vmešamo vanj 12 dkg stepenega presnega masla in 12 dkg sladkorja v prahu.

Praktični nasveti

Porumenelo perilo postane spet bleščeče belo, če ga položimo v toplo borsovo raztopino in ga pustimo v njej dan ali dva. Lahko pa izkuhamo porumenelo perilo tudi v vodi, ki smo ji na vsak liter priliili 15 g vodikovega dvokisa. Seveda je treba perilo po beljenju temeljito izprati.

Madeže od potu odstranimo iz obleke, če blago dobro izperemo s toplo vodo in potem izčistimo z bencinom.

Anekdote

FRIDERIK VELIKI IN NJEGOV LONDONSKI POSLANIK

Pruski poslanik v Londonu je nekoč potožil svojemu kralju Frideriku Velikemu, da ima premajhno plačo, premajhno celo za reprezentanco: »Velikanstvo, če pojde tako dalje, se bom moral odpovedati kočiji in hoditi peš.«

»Zakaj pa ne!« je navdušeno vzkliknil kralj. »Ie če se vam bo kdo kaj namrdnil, mu samo recite: 'Da, peš stopam, toda za menoj stopa tudi pruski kralj Friderik Veliki in z njim 300.000 vojakov!«

ČAST IN DENAR

O ameriškem admiralu Paulu Jonesu pripovedujejo, da se je na obisku v Parizu hudo zadolžil. Da bi pa dolgove poplačal, mu še mar ni bilo.

Minilo je mesec dni, ko je lépega dne potkal pri Jonesu neki trgovec in mu predložil potrjen račun.

»Nimam denarja,« je menil admiral. »Jaz pa vem, da ste ravno danes plačali neki drugi dolg v znesku 1000 frankov,« ga je spomnil Francoz.

»To je pa druga — tam je šlo za častni dolg.«

»Častni dolg? Prav! Tudi jaz lahko terjatev spremenim v častni dolg.«

»To reki je vrgel potrjeni račun v ogenj.

Paul Jones je nemo gledal, kako so plameni lizali papir. Potem je dejal: »Prav imate. Vaš račun je zdaj tudi častni dolg. Zato ga bom poravnal.« (YN)

KUBIZEM

Ko je Picasso še kubistično slikal, ga je nekoč vprašal, ali res gleda naravno tako, kakor jo upodablja na svojih slikah.

»Moj Bog, saj to bi bilo strašno!« se je zgrozil umetnik.

D'AUREVILLY IN ZOLA

»Homo homini lupus. Scriptor scriptori lupior.« Človek je svojemu bližnjemu volk. Pisatelj je svojemu tovarišu še hujši volk. Evo dokaza:

Francoski pisatelj Barbey d'Aureville je rekel nekega dne:

»Zola je tako poln iluzij, da se pogleda doma v ogledalo pa misli, da stoji ob Zenevskem jezeru.«

To je prišlo velikemu Zolaju na uho. Zlobno je odgovoril:

»Gospod Barbey je tako poln samega sebe, da zazeha pred Zenevskim jezerom... pa se mu zasanja o ogledalu.« (gN)

Hitlerjeva gesta v gledalu angleškega tiska: lepaki velikih londonskih dnevnikov, ki z velikimi črkami oznanjajo, da je Hitler zasedel prepovedani poreski pas in odpovedal locarno pogodbo.

Njena velika ljubezen

PO FRANCOŠČINI PRIREDIL B. P.

23. nadaljevanje

Ko sem stopila v ložo, sem mislila, da mi bo vid vzel, tako jarka luč mi je udarila v oči. In potem ta razgled po ogromnem parterju in sosednih ložah, kjer je šuštel, čebljalo, opazovalo skozi kukala, občudovalo in kritikovalo na stotine in tisoče ljudi v razkošnih večernih toaletah in v črnem: takšna se mi je prvi mah zdela veličanska dvorana v slepilnem prividu, in ničesar nisem bila zmožna razločiti v tem morju luči, v tem mravljišču obrazov in senc.

Biljeter za menoj se je sklonil k meni:

»Ali smem mylady prositi za ime?«

Nekoliko osupla sem se obrnila nazaj. In hladno sem ga vprašala:

»Ali mar moja vstopnica ni v redu?«

Lakaj se je pokorno priklonil.

»O, ne, mylady... samo mislil sem...«

Ni dogovoril, le z roko je pokazal po praznih sedežih v loži.

»To naj vam ne bo nič mar! Pojdite!« sem oholo mahnila z roko.

Biljeter je tiho zaprl vrata.

Ko sem ostala sama, mi je bežen nasmešek razklenil ustnice.

Njegovo začudenje je bilo razumljivo. Gledališče je bilo nabito polno, nikjer ni bilo niti najmanjšega prostora, še prikloniti se niti z zlatom niso mogli kupiti vstopnice v najzadnji vrsti galerije, sem jaz iz gole kaprice rezervirala za sebe samo kar štiri sedeže!

Ali so bili ti prazni sedeži tisto, kar je priklopalo vse pogleda name? Vsi vprek so jemali kukala v roke in jih naperjali name — od prvih do poslednjih vrst v parterju, pa na balkonu in na galeriji: kamorkoli sem pogledala, povsod sem srečala same radovedne in vprašujoče poglede.

Tolikšna radovednost bi mi bila v normalnih okoliščinah skrajno neprijetna, a glej, zdaj sem jo komaj za mar imela. Naj ljudje zapravljajo čas in naj se me nagledajo do sitega, če jih je volja: jaz jih niti opazila nisem!

Zakaj komaj tri metre od mene, ločena od moje samo z majhno skupino gledalcev, je bila loža Margite Dennyjeve: ona je bila tista, ki ji je bila posvečena vsa moja pozornost.

Igralka je bila v preprostem črnem tilu, posutem s tisoči bleščečih lusk; njena lepa plavalasna polt se je čudovito odražala skozi temno in prosojno blago života.

Zraven nje je sedela neka majhna ženska nekam okroglo postavljena in hudo rdeča v obraz od preobilne šminke. Zada za njo sta mi dva gospoda obracala hrbet. V enem sem spoznala svojega moža, v drugem pa romanopisca Charlesa Windowa, dobrega prijatelja Arturja Winterton; poznala sem ga na oko in on se me je gotovo tudi spomnil.

Ne morem vam popisati, kako mi je bilo pri duši, ko sem zagledala ta dva para.

Moj mož je stal za igralko. Njegova drobna roka se je po domače opirala na naslonilo njenega stola. Od časa do časa

se je sklonil k njej, ves smejoč se in razigran.

Že večkrat sem ju videla skupaj; toda takrat je bilo še v začetku mojega bivanja v Londonu, ko mi je bil Artur Winterton še antipatičen in še nisem marala videti v njem svojega moža.

Od tistih dob, ko sem bila ob pogledu nanju še docela nebržna — od tistih dob se je bilo marsikaj spremenilo.

Danes, odkrito priznam, ob tem srečanju nisem bila tako nebržna kakor nekoč. Še prejšnji večer mi je ta mož dvoril, njegove roke so se mi hoteli skleniti okoli pasu, njegove oči so iskale mojih; čeprav ni bilo med nama nobene besede, se je zdelo, da začena ljubezen družiti najini duši.

In tega človeka sem videla zdaj poleg Margite Dennyjeve, kako se javno razkazuje s svojo prepovedano ljubeznijo.

Pekoča bolečina mi je presunila srce. In vendar so se moje ustnice še zmerom smejale in svojim očem sem morala silo delati, da so se odtrgale od pregrešnega para in se jele na videz nebržno razgledovati drugod po gledališču.

Sele tisti trenutek sem se prav zavedela vse daljnosežnosti svojega početja in žal mi je bilo, da sem prišla k predstavi.

Zakaj sem si morala nakopati še to ponižanje? Zakaj sem morala iti gledat njuno srečo — zato da bom sama tem nesrečnejša?

Toda ta slabost je trajala le trenutek; že prihodnji mah sem se odločno vzravnala. Ne! Prišla sem bila zato, ker je bila takšna moja tehtno premišljena volja, da pokažem svojemu možu, s kom ima opravka.

Ob tej misli je maščevalen nasmehek pregnal brazdo, ki se mi je bila od bolesti zarezala okoli ustnic.

Orkester je začel svirati uverturo. Pobožna tišina je zavladala med poslušalci. Podprla sem si obraz z rokami in se s komolci naslonila na rob lože. Tako sem s priprtimi očmi prisluškovala božanski godbi gosli, ki so se zdele, kakor da bi jokale in umirale sredi zbesnelega viharja bakrenih glasbil.

Zdajci sem zaslišala za seboj pridrušeno škripanje: vrata moje lože so se odprla.

In v njih se je prikazala ženska postava z velikanskim šopkom belih vrtnic.

Biljeterka je postavila cvetlice na stol zraven mene, potem je pa neslišno odšla.

Osuplo sem zastremela v nepričakovano pošiljko.

Kdo neki v gledališču se utegne zame zanimati? Kdo bi mogel biti pošiljalec teh cvetlic?

A že sem zagledala posebnico, pripeto k nemu izmed stebel. Sklonila sem se in brala:

Najzlaši. S spoštljivimi pozdravi. Vojvoda Marylandski.

To ime mi je bilo docela neznan, zato sem bila trdno prepričana, da mora biti zmota po sredi: očitno je bila biljeterka oddala šopek v napačni loži. V tem se je dvignil zastor.

Prvo dejanje so francoski gostje sijajno odigrali. Ko je zastor padel, je en sam plosk navdušenja stresel velikansko dvorano.

Potem so ljudje začeli vstajati in so se izšli v foyer in v bufete.

Tudi jaz sem hotela zapustiti ložo, toda neki notranji glas mi je branil. Instinktivna sramež-

ljivost me je prikovala na sedežu: ni se mi dalo sami promenirati, ker bi se preveč izpostavila radovednim pogledom.

In tako sem rajši ostala v loži, sama s skrivnostnim šopkom cvetlic. Mehansko sem odtrgala eno izmed vrtnic in jo jela zamisljeno gristi s konci zob.

Loža Margite Dennyjeve se je medtem napolnila. In še zmerom so se odpirala in zapirala vrata v njej; neprestano so prihajali novi gostje, ki bi se bili radi poklonili lepi plavalaski.

Zato pa mojega moža ni bilo več v njej ne Charlesa Windowa. Obe dami sta morali sami sprejemati obiske.

Eden izmed gostov je očitno namignil name. Morda je samo vprašal, ali me kdo pozna in ali bi mu lahko povedal, kdo sem. To sem sklepala iz tega, ker se je Margit Dennyjeva na lepem obrnila proti meni in me radovedno pogledala.

Ko me je uzrla, ni mogla skriti presenečenja; potem je pa, kakor da ne bi verjela svojim očem, vzela kukalo v roke in ga nepriljubeno namerila na občinstvo; tako je počasi prišla tudi do mene in za trenutek obstala na mojem obrazu.

Manever je bil prozoren.

»Pozna me,« sem si rekla, »in ne gre ji v glavo, da me tu vidi.«

Takrat je malomarno skomizgnila z rameni. Roka, ki je držala kukalo, je omahnila; obrnila se je k tistemu, ki me ji je pokazal, in napravila neveden obraz. Prisegla bi bila, da je rekla:

»Ne poznam je; ta dama mi je popolnoma neznana.«

Tisti trenutek se je moja pozornost obrnila drugam.

Neki gospod je bil pravkar stopil v mojo ložo.

Neznaneč je bil visoke in vitke postave kakih tridesetih let, lep in eleganten; kratka, po zunanjosti sodeč, pravi angleški gentleman.

Njegove oči so me objele z dolgim pogledom, polnim občudo-

vanja, da mi je vsa kri šinila v glavo. Globoko se mi je priklonil in se takoj opravičil zaradi svoje predrznosti:

»Dovolite, mylady, enemu izmed svojih najgorečnejših občudovalcev, da se vam kar najponižneje pokloni.«

»Ali, gospod... kolikor vem, vas niti...«

»Vem, mylady, da nisem deležen te časti, da bi me poznali. Vzlic temu upam, da mi boste dovolili, da se vam sam predstavim, ko pa nisem na žalost nikogar dobil, da bi mi storil to uslugo.«

Še zmerom sem bila v zadregi; nisem vedela, kam neznaneč meri. Njegova brezhibna korektnost me je nekoliko pomirila; rahlo sem nagnila glavo, toda odgovorila mu še zmerom nisem. Neznaneč je v tem očitno videl moj pristanek.

»Vojvoda Marylandski,« se mi je predstavil in se priklonil.

»Pravkar sem brala vaše ime — prvič v življenju, mylord,« sem odgovorila in pokazala na posetnico, pripeto na šopku.

Njegove oči so se razširile od osuplosti.

»Vidim, da nimam sreče,« je menil grenko. »Edina dama v gledališču, ki se ji ne morem spodobno predstaviti, je tudi edina, ki lahko reče, da ji je moje ime neznano.«

»Mogoče, mylord, sem izjema med drugimi in je moje neznanje žaljivo za vas; toda gotovo me boste razumeli, če vam povem, da sem tukaj v Londonu.«

»Verjemite mi, spoštovana gospa, da mi je hudo, ko vas ne morem šteti med svoje rojakinje; toda reči vam smem, da zelo ljubim Francosko — saj je madame Francozinja?«

»Da, gospod.«

»Samo vaša domovina zna ustvariti tako brezmadežno belo polt skupaj s takó črnimi očmi.«

Čutila sem, da me je zalila rdečica. Zato sem nekam oholo odvrnila:

»Verjemite, gospod, ne razumem...«

»Zakaj se vam neznaneč predrzne povedati to resnico? O, ne mislite, da pretiravam vaše odlike, madame! Samo ozrite se naokoli: ali ne vidite na stotine parov oči, ki strme v vas in vam nemo izkazujejo isto čast, ženske z ljubosumnostjo, moški z občudovanjem — ali jih ne vidite?«

Ne vem, ali je še kaj govoril ali ne, zakaj moje oči so se bile vnovič obrnile v sosedno ložo, zdaj že skoraj popolnoma prazno.

Margit Dennyjeva je gledala po balkonu, a obrnjena je bila tako, da me je z neznatnim obratom glave lahko videla. Vedela sem, da se samo dela, kakor da gleda po občinstvu, v resnici pa ni nobenega mojega giba izgnala iz oči.

»Ni dvoma: pozna me!«

Navzočnost vojvode Marylandskega v moji loži ji je menda še posebno slaba šla v račun; prežala je na sleherni njegovo kretanje, kakor da bi hotela iz njih presoditi, kako daleč sega njegovo znanje.

Ob tej misli sem nehote postala ljubeznivejša s svojim nepoklicanim gostom. Prav takrat me je vprašal po mojem imenu.

»Počemu, mylord! Ko sem pa popolnoma neznana v Londonu. Nocoj sem sploh prvič v angleškem gledališču.«

»Prvič! Pa se upate priti sami!«

»Zakaj ne? Ali je mar tako čudno, če pride Francozinja na tujem posluhat v gledališče svoje rojake?«

»Nič ni čudno, madame, kar pride od vas! Vaše miline ni moč spraviti v zvezo z ničimer, kar ne bi bilo lepo in pravilno. Toda ali mi ne bi dovolili nekega vprašanja? ali bolje, indiskretnosti?«

»Indiskretnosti niso po mojem okusu, gospod.«

»Že vidim, da se vam bom nocoj zameril, zakaj nemogoče mi je premagati neko vprašanje.«

Nejevoljno sem nabrala obrvi.

»Ne obsojajte me, madame, dokler mi ne daste priložnosti, da se vam izpovem.«

»Nu, prav; poslušam vas.«

»Toda sem vas hotel vprašati: ali naj sklepam... ko ste že sami v gledališču... da ste sami tudi na Angleškem?«

Hudoben blisk se mi je utrlil v oči.

»Tako nekako bo, a vendar niste popolnoma zadeli,« sem se nasmehnila.

»Torej ste sami... a ne prosti?«

»Natanko tako.«

»Da niste nemara poročeni?«

»Zakaj ne?«

»Res?... Poročeni ste?«

»Da, poročena.«

»S Francozom, ki prebiva na Francoskem?«

»Ne; z Angležem, ki prebiva v Londonu.«

Od presenečenja je planil pokonci.

»Hudiča! Z Angležem, ki... ki...«

»Ki me pusti samo v gledališče, kaj ne?«

»To je sramota!«

»Mnogo manjša kakor to, da vidim vas tu, poleg sebe, vas, ki vas sploh ne poznam.«

»O, mylady, saj vas ne prosim ničesar drugega, kakor da bi se smel približe seznaniti z vami.«

Ravno sem ga hotela po za-

slugi zavrniti zaradi njegove predrznosti, ko so se v sosedni loži odprla vrata in je vstopil Artur Winterton s svojim prijateljem.

Komaj je zavzel svoj prostor, se je Margit Dennyjeva nagnila k njemu. Videla sem, kako ga je prišla za laket in ga potegnila nazaj, v ozadje lože. Uganila sem, da mu je nekaj tiho zašepetala.

Njene besede so delovale na mojega moža kakor električen udarec. Sunkovito se je obrnil proti moji loži in zastremel vame. V njegovih razširjenih očeh se je zrcalila neizreklija osuplost, združena z grozo.

Izza pol priprtih oči sem ga opazovala; niti najmanjša njegova kretnja mi ni ušla.

Videla sem ga, kako je prebledel na smrt — prav tako kakor tisti dan, ko sem mu vrgla v obraz ime njegove ljubimke. In tudi zdaj sem brala v teh vase uprtih očeh grozo in obup.

Njegova zmedenost mi je bila najlepše plačilo za minute bolesti in gorja, ki sem jih prestala v začetku predstave.

In prav na tistem sem razmišljala, razčlenjevala položaj:

»Zdaj se pokaži, prijatelj! Zdaj glej, kako boš igral! Na eni strani tvoja žena, ki je živa duša v gledališču ne pozna, na drugi strani tvoja slavna ljubimka. Nemogoče, da bi ostal pri eni, ne da bi drugo zatajil. In katera že bo tista, ki se ji boš izneveril, nikoli ti tega ne bo pozabila!«

Humor

Verjetno

»Mojo hčer bi radi za ženo? Moj odgovor je odvisen od vaših denarnih razmer.«

»Čudno, kako se to ujema! Moje denarne razmere so pa odvisne od vašega odgovora!«

Logično sklepanje

Pijanec kolovratil domov. Med potjo se zaletel v nekega gospoda in izkupil zvenčo zausnico.

»Čudno,« zamomlja pijanec. »Kaj sem mar že doma?«

Zloba

»Kako se ti zdi moja nevesta? Ali sem dobro izbrala?«

»O, da; le izbira, se mi zdi, ni bila bogve kako velika.«

Klavir

»Saj ste vi naučili mojo hčer igranja na klavir po 20 din uro?«

»Da.«

»Koliko zahtevate, da jo spet odvadite?«

Dvoje!

»Drži, pravite, vas pride ženin obiskat? Zaradi mene!«

»O, milostljiva — zaradi mene bo prišel!«

Slaba postrežba

»Natakarica mi je obljubila poljub.«

»Na to utegneš še dolgo čakati! Zelo počasna postrežba je v tej gostilni!«

Zbadljiva odkritosrčnost

»Ljuba gospodična, moji gostje bi radi malo zabave. Dajte, zapojte jim kaj!«

»O, gospa konzulova, potem jim morate pa povedati, da sem šele začela.«

»Čemu, dete moje? Saj bodo sami opazili.«

Zakonska računica

»Moški žive hitreje od žensk.«

»Res je! Ko sem se ženil, sva bila z mojo ženo istih let. Danes ji imam petdeset, moja žena pa ena in štirideset.«

Kini prinašajo

SOKOLSKI DOM SISKKA
telefon 33-87

Od 21. do 23. t. m. Jan Kiepura
v filmu

»LJUBIMEC VSEH ŽENA«
Od 24. do 26. t. m.

»ZMAGOVALEC SRCA«
Predstave ob sobotah od 19. in 21. uri, ob nedeljah in praznikih ob 15. in 17. in 19. uri, in 21. uri, ob delavnikih ob 20. uri.

KINO TALIIJA KRANJ
predvaja v sredo, dne 18. t. m. ob 20.30 uri in v četrtek, na praznik sv. Jožefa, 19. t. m. ob 16. in 18. in 20.30 uri najnovejši film

»TARZAN NEUSTRAŠLJIVI«
v glavni vlogi svetovnoznani plavac Buster Crabbe in Jacqueline Wells. — V soboto 21. t. m. ob 20.30 uri in v nedeljo 22. t. m. ob 16. in 18. in 20.30 opereta

»POLJUBI ME, ANETA«
s slavnim pevcem Hans Sönerjem, Uršlo Grabley in Ido Wüst.

KINO NADISAR TRZIC
predvaja 19., 20., 21. in 22. t. m. večevele

»KRIZARJE«
(KRIZARJE VOJNE)

Predstave ob delavnikih ob 20.15, ob nedeljah in praznikih ob 16. in 18.30 uri.

V torek 24. t. m. in v sredo 25. t. m. pride sijajna veseloliga

»HLADNA DEVICA«
V glavni vlogi Lucie Englisch.

ZVOČNI RADIO JESENICE
telefon int. 10

predvaja 18. t. m. ob 20. uri in 19. t. m. ob 15. in 17. in 20. uri krasen planinski film

»KRALJ MONTBLANCA«
(VEČNI SEN)

V glavnih vlogah: Sepp Rist in Brigitte Hornay.

Dodatki: domači kulturni film in film »Kozorog in divje koze v slovenskih planinah.«

20. t. m. ob 20. uri, 21. t. m. ob 20. uri in 22. t. m. ob 15. in 20. uri zvočni večevele

»CASANOVA XX. STOLETJA«
V gl. vlogah Maks Baer in Mirna Loy. Dodatki: »Kraljica sporta« in zvočni tednik.

V torek 24. t. m. ob 20. uri in v sredo 25. t. m. ob 15. uri in 20. uri predvajamo originalni ruski večevele

»SAMA«
Zgodba iz življenja ruske učiteljice v Altajskih gorah.

Dodatki: domači kulturni film in risani film

»NASMEJ SE ZE VENDOR!«

KINO ŠOSTANJ
predvaja v sredo 18. t. m. ob 20. uri in v četrtek na praznik sv. Jožefa 19. t. m. ob 20.30 večevele

»SREČNA SRCA«
V glavni vlogi: Magda Schneider, Hermann Thimig in Georg Aleksander

Dodatki: novi tednik.

Pride: Princesa Turandot

Marcel Allain in Pierre Souvestre:

Skrivnostni Fantomas

Detektivsko - kriminalni roman

3. nadaljevanje

»Da bi tičal kje v pritličju, je pa kakopak popolnoma izključeno, saj je prav včeraj imela milostljiva gospa obisk, in gostje so posedali zdaj v tej zidavi in oni sobi. Torej bi edino še v prvem ali v drugem nadstropju lahko iskali morilčeva skrivališča. Toda tudi to ni verjetno. Veliki pes čuvaj, ki je priklenjen čez dan ob stopnišču, bi gotovo ne bil nobenega tuja pustil mimo sebe. Nu, pa reciva, da ga je s komkom mesa pridobil zase — toda potem bi morali ostati kakšni sledovi, pa jih ni!«

»Prav, prav, gospod Dollon, potlej bi te zastavice po nobeni ceni ne mogli razvozlati! Prebivalci gradu so nedolžni... Nasilno in surovo morilčevu početje je pa jasen dokaz, da je moral izvršiti umor samo kakšen mož, ki je močan kot hrust in ki ima železne živce, torej navaden morilec, rekel bi: pokleni morilec. Vi trdite, da ni bilo razen grofice, obeh otrok Charlesa in Tereze in obeh služabnic, nikogar v hiši... torej je moral izvršiti umor samo nekdo, ki je od zunaj prišel... Ali mar koga sumite? Prosim vas, kar brez skrbi mi povejte!«

Dollon je zamahnil z rokami: »Za čas božji! Nikogar ne sumim! Saj nikogar sumiti ne morem!... Ali mar ne vidite, gospod sodnik, da je zame popolnoma jasno, da ne smemo iskati morilca po nobeni ceni med ljudmi, ki so bili ponoči na gradu, toda — tudi od zunaj ni mogel nihče priti, to je zame pribito. Vrata so bila vendar zaklenjena, železne oknice zaprte...«

De Presles je zaradi tako čudnega zaključka na moč začuden pogledal oskrbnika.

»Čujte, gospod Dollon, nekdo je vendar moral grofice umoriti!«

»Da... Uganka je pač! Gospod sodnik, zagotovim vam, da ni mogel tuj človek priti na grad, toda prav tako gotovo je, da niso grofice umorili ne gospod Charles, ne gospodična Tereza, pa tudi Marija in Luiza ne...«

De Presles se je majaje z glavo zamislil, potlej je pa poprosil upravitelja, naj pokliče sobarico in kuharico.

IV

»NE! NISEM BLAZEN!«

Drugo jutro, petek je bil, je kuharica Luiza pravkar pripravljala zajtrk, ko je iznenada nekdo s trdo roko potrkal na služabniška vrata. Luiza se je pošteno prestrašila, ko je zagledala dva orožnika, ki sta pripeljala s seboj dva sumljiva nepridiprava. Stražmojster je kuharico že dolgo in dobro poznal; vstopil je, po vojaško pozdravil in dejal na moč prijazno:

»Nu, zdaj nam pa morate gostoljubno odpreti svojo kuhinjo; dva potepuha smo vlovili ponoči...«

»Za božjo voljo! Zdjaj mi še roparje vodite v kuhinjo! ali ni mar že dovolj nesreče v tej hiši? Kam naj pa denem ta dva postopača?«

Orožnik Morand se je nasmehnil: »Ta dva lahko brez skrbi sprejmete pod streho!«

Luiza se je kakopak postavila v bran, toda orožnik je takrat že pripeljal postopača v kuhinjo.

»Le ni se ne bojte,« je dobrodušno dejal Morand, »da dva vam ne bosta storila nič zalega. Trdno sta vklepana! Razen tega ju pa tudi mi ne bomo pustili iz oči. Počakaj bomo samo, dokler ne pride gospod preiskovalni sodnik...«

»Preiskovalni sodnik? Ta je že zdavnaj tu!«

»Hudimana...«

»Da, da, tudi tisti pritlikaveček, gospod Gligou, sodni pisar, je prišel z njim...«

»Morand, vi tukajle počakajte, jaz pa stopim h gospodu sodniku. Pa pazite na ta dva tičal!«

Potepuha nista bila videti nevarna; narobe! Zdelo se je, da jima toplota v kuhinji kar prija.

Prvi je bil visok, močan, oblečen v star ogoljen plašč, na glavi je imel poveznjeno jahalno čepico, okoli vratu zavezan pisan robec, obut je bil pa v okovane čevlje. Čeprav je imel v rokah debelo gorjačo, je bil bolj podoben kakšnemu mestnemu postopaču kakor pa prostakemu nepridipravu.

Tiho je sedel in nekam živčno grizel kocke svojih košatih brkov. Zdjaj pa zdaj je na skrivaj razjarjeno ošinil ljudi okoli sebe. Orožniku je bil dejal, da se piše François Paul.

»Onega drugega je orožnik prijel na nekem seniku, ko si je ravno ležal za noč pripravljati. Bil je pravi pravcati klatež, boli klateškega bi človek težko staknil. Na glavi je imel mehak klobuk, izpod njega so pa radovedno štrleli stivkasti in rdeči lasje. Obraz je imel zamamirano obrasel, nos top, oči na zvite in živahne.

Takrat se je obregnil ob François Paula:

»Ti, sirota molčeča, ti pa nisi naš?«

— Menda nisi vajen, da te orožniki spremljajo. Nu, vidiš, pri meni je drugače. V tej hudičevi zimi mi je kar všeč, da so me prijeli. Zastran tistega klanca, ki sem ga materi Chiquartovi sunil, ne bo hude reči...«

Orožnik se je brž vmešal:

»A, zajca si sunil?«

»Mojster Morand, nikar se ne delajte tako deviškega, kakor da bi tega ne vedeli. Zakaj bi me bili pa sicer prijeli?«

François Paul je dvignil glavo:

»He, dragi prijatelj, druga reč je, druga... Grofico so umorili!«

Bouzille, tako je bilo ime temu drugemu postopaču, je presenečen vzkliknil:

»A tako!«

Tedaj je vstopil stražmojster in surovo nadrl François Paula:

»Vstani! Z menoj!«

Bouzille je zamrmral neko opazko, potem so se mu pa začele nekam navdušeno širiti nosnice:

»Lej, lej, tu pa po Braziliji diši! Gospa kuharica, ali bi ne bilo malo toplega kofetka za moj premražen želodeček?«

Luiza je dobrodušno pogledala Moranda, postopača je pa premerila od nog do glave. Morand je skomizgnil z rameni in blagohotno dovolil:

»Če sami radi daste — meni je prav...«

Knalu se je vrnil stražmojster:

»Onega drugega je gospod preiskovalni sodnik izpustil, tebe, prijatelj Bouzille, pa še videti ne mara...«

»Kaj? Pri tem vremenu... je prestrašeno vzkliknil postopač in se ozri skozi okno. Dež je lil kakor za stavbo.

»Ni se ne boj, knalu boš spet na gorkem! Z menoj pojdeš na stražnico, saj veš, zastran klanca...«

Orožnika in Bouzille so odšli.

»Onega, ki je tako podmolko gledal, bi pač gospod sodnik ne smel izpustiti...« je zamomljala kuharica svoj samogovor med lonci.

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Škrobi in svetilolika srajce, ovratnike, zapestnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

V petek predpoldne se ni nič več zgodilo. Baronica de Vibray se je odpravila s Terezo v Brives po žalno obleko. Po obedu so razpošiljali osmrtnice sorodnikom, znancom in prijateljem grofice Langrunske; Tereza, Charles in njegov oče so pridno pisali.

Pogreb je bil določen za nedeljo. Gospod Rambert je obljubil, da bo počakal pogreba, zato je tudi še ostal s sinom na gradu.

Baronica je ostala pri večerji. Na vse kriplje se je trudila, da bi pregovorila Terezo, naj pojde vendar z njo v Quérnelles, vsaj za prve noči... Toda Tereza ni hotela zapustiti svojega mesta, kakor je sama dejala. Zato se je okoli devetih gospa de Vibray naposled sama odpravila. Komaj je zamrlo brnenje njenega motorja, je želela Tereza obema Rambertoma lahko noč.

Etienn Rambert je listal še po časnikih, ki so na dolgo in široko pisali o skrivnostnem umoru. Ko je nehal z branjem, je s prav čemernim glasom dejal Charlesu:

»Pojdi, sin, čas je že!«

Ko se je hotel Charles pred svojo sobo posloviti od očeta, je oče obstal kakor ukopan, in še opaziti ni maral desnice, ki mu jo je sin molil. Zdjaj je pa energično stopil v sinovo sobo. Charlesu je zamrlo vprašanje v grlu; začel se je slačiti, zakaj pošteno utrujen je bil. Ko je bil slekel suknjič in telovnik in je hotel stopiti pred ogledalo, se je ustopil oče predenj, položil mu je obe roki na rame in se zasreplal v sinove oči. Z zamolklim glasom je tedaj izpregovoril:

»Tak priznaj vendar! Nesrečnež! Priznaj, meni, svojemu očetu!«

Charles je prebledel ko zid.

»Kaj, za božjo voljo?«

Etienn Rambert je še zmerom bolj ščal v sina, potlej je pa siknil:

»Ti si bil! Ti si grofico umoril!«

»Jaz? Jaz, da sem jo umoril? To trdiš ti, moj oče? To je strašno, nesramno, vnebovpijoče!«

Mladenicu so solze zalile oči in ustnice so mu zadrgale. Sesedel se je na stol.

Rambert se je nekaj časa sprehajal po sobi gor in dol, potlej je primaknil stol poleg Charlesovega, pobožal je sina po laseh in ga skušal pomiriti:

»Nikar, sinko, saj nič ne pomaga, če si razburjen. Mirno in trezno premisli. Ubogi fant. Sam ne vem kako, toda že včeraj jutraj, ko sem te na postaji zagledal, me je nekaj prešinilo... Zdelo se mi je, da nekaj ne more biti v redu. Tako blede si bil in tako nekam zbegan si bil videti...«

»O, oče, saj sem ti vendar povedal, da sem slabo spal, da sem se neprestano prebujal!«

»Prav zato, če si nemirno spal — kako to, da potlej nisi ničesar slišal?«

Charles je trenutek pomislil, potem je pa dejal:

»Saj Tereza tudi ni ničesar slišala...«

»Tereza spi vendar na drugem koncu, toda ti, ti bi bil že moral slišati! Joj, moj ubogi fant!«

»Oče, ti si edini, ki mi prisojajo takšno hudodelstvo, ali mar ne?« je vprašal Charles in potne srage so se mu ulile s čela.

»V tem trenutku sem morda res še sam. Toda sam veš, kako nesrečno si se bil oni večer zaletel pred grofičnimi gosti. Toliko in tako predrzno si besediš o morileh, ko je bil predsednik Bonnet čital nekakšen odlomek o nekem hudodelstvu v Parizu...«

»Moj Bog, saj vendar nisem ničesar hudega rekel! Ker sem se zanimal za dušnost hudodelcev, za nekega Fantomasa, ali sem mar zato...«

»Kar je res, je res! Na vse goste si napravil nepopravljivo neugoden vtis...«

»Ali me tudi kdo drugi sumniči?«

Saj to je vendar izključeno! To je nemogoče. Saj vendar ne gre, da bi človeka kar tako meni nič tebi nič ozirogali za morilca! Za to je vendar treba dokazov...«

»Kakopak! In ti dokazi so pogubni. Preiskovalni sodnik je ugotovil, da ni usodne noči nihče od zunaj prišel v grad. In ti si bil edini mož, ki na gradu — in samo mož, ki je mogel tako strašno razmesariti grofice...«

»Morda se je pa vendarle kdo od zunaj vtihotapil?«

»To ni mogoče — in tudi sicer: kako boš pa to dokazal?«

Charles je molčal. Strah je bil zapisan v njegovih očeh in kolena so se mu tresla. Etienn Rambert je vstal in stopil v sosedno toaletno sobo. — »Pojdi z menoj!« je ukazal pridružen. Toda Charles se ni mogel ganiti, tako je bil poteptan.

Cez nekaj sekund se je oče vrnil s popolnoma zmečkano brisačo in jo je pomolil Charlesu pod nos: »Nu, kaj je pa to?« Na brisači so bili rdeči madeži. Madeži od krvi!

Charles je skočil pokoncu, hotel je ugovarjati, toda oče mu je zadržno presekla besedo.

»Ali hočeš mar še zmerom tajiti? Spričo tako kričeti dokazov? Ali hočeš mar še zmerom predrzno ugovarjati, da nisi morilec? Hudičjevo zakrknjen lopov si! Ali hočeš mar reči, da ti krvavi madeži niso gospe-nji? In ali si mar domišljaš, da bo našel na svetlo bedaka, ki bo verjel tvojim izgovorom? He?«

Charles ni mogel izdaviati niti besedice v svojo obrambo.

Minilo je nekaj napetih trenutkov; potlej se je Etienn Rambert spet približal sinu in ga z neznansko nežnostjo in globokim sočutjem tolažil:

»Ubožec moj, ubožec! Ne obupuj... Bova že nekaj našla, kar bo tebi v prid, kar te bo razbremenilo. Morda... morda pa nisi bil takrat pri sebi...«

»Oče, ali mar res misliš, da sem jaz morilec?«

»Joj, zaradi tebe, zaradi našega imena, zaradi vseh teh ljudi, ki so nam blizu — bi rad dokazal nasprotno! Morda bi te izmazal, če bi rekel,

da si dedno obremenjen... ko si vendar sin bolne matere...«

»Kam cikaš?«

»Da si bolan, mislim, neozdravljivo bolan! Tvoja mati je blazna!...«

»In ti... ti misliš, da sem tudi jaz...«

»Nu, morda se ti je samo za hip zvrtilo, morda te je podzvestno obšla slava...«

»Ne! Ne! Za božji čas! Nisem blazen, nisem!...« je vpil mladenič na vse grlo v gluho noč.

Tedaj je tudi v Etiennu Rambertu vzklopelo in nič več ni brzdal svojega glasu; na ves glas je dal duška svojemu ogorčenju:

»Tak tako?! Se očetovega nasveta ti ni mar? Zakrknjenec zakrknjeni! Za tvoje hudodelstvo ni odpustčenja! Oh, moj Bog, moj sin, moj edinec... morilec!«

V tistem trenutku sta zaslišala na hodniku lahen šum.

Priprta vrata so se zdajci odprla in na pragu je stala v dolgi spalni srajci — Tereza...

Prvi je Etienn Rambert pridružen zamrmral.

»Tereza! Ali si slišala...«

Tereza je komaj slišno dahnila: »Vse sem slišala!«

Potlej se je nezavestna zgrudila na tla.

V

DETEKTIV JUVE

Malo pred postajico Verrières morajo voziti vsi vlaki iz briveške smeri skozi kakšnih 900 metrov dolg predor. Sredi novembra se je utrgal nad to pokrajino oblak in ogromni potoki vode so se izlili v predor. Ob izhodu proti Verrièresu je voda napravila veliko škodo; podkopala je temelje proge, pa je morala železnica vso progo na novo podzidati.

Toda komaj so delavci začeli z delom, je nenadoma izbruhnila stavka zaradi prenizkih dni. Seveda so morali od tistega dne dalje popravljati le najnujnejše, šele ko so najeli rumenokožce, so začeli sredi decembra delati s polno paro.

Zaradi teh neprijetnosti so bili kakopak že več kot mesec dni vsi vlaki na tej progi zamujeni; včasih celo več kot pol ure. Vsi vlaki v smeri proti Brivesu so se morali ustaviti v predoru kakšnih 200 metrov pred izhodom. Šele na znamenje so smeli nadaljevati vožnjo. Vsi vlaki pa, ki so prihajali iz Verrièresa, so se morali ustaviti dobrih 500 metrov pred vhom v predor. Te varnostne odredbe so bile potrebne zaradi tega, da bi se ne primerila delavcem kakšna nesreča, zlasti pa še zaradi tega, da so lahko med tem časom skontali načeta popravila.

V soboto po umoru na gradu Beaulieu se je že na vse zgodaj smukal capin François Paul v bližini predora. Zdjaj se je ustavil pri tej, zdaj pri oni skupini delavcev in z zanimanjem opazoval, kako se v potu svojega obraza mučijo s prekladanjem tračnic in pragov. Zdjaj se je pa obregnil obenj delavski paznik:

»Nu, stari prijatelj, menda že dolgo nisi videl, kakšno je delo, sicer bi ne zija naših fantov ko tele nova vrata...«

»Tako od blizu ga res redkokdaj vidim. Strela božja! Dela ne najdeš, če ga z lučjo podnevi iščeš...« je odgovoril François Paul. »Slabi časi so, kaj si čemo! Kadar delo izgubiš, ga ne najdeš zlepa spet...«

»He, brate, pri nas še potrebujemo delavcev; če te je volja, kar v roke pljuni. Imaš knjižico? Nu, potlej pa kar k delovodji stopi, prav tamle prihaja...« Paznik je pokazal z roko proti vходу v predor.

»Veš, prijatelj, moram si najprej dobro ogledati, kakšno je to vaše delo... Za vsako ne primem... da veš!«

In že jo je hitrih korakov odkuril. Kmalu nato je zlezal spet na železniški nasip in pohajkovanje stopal proti Verrièresu.

Delovodja je pristopil k skupini, od katere se je bil pravkar poslovil François Paul. Vprašal je paznika:

»Kaj pa je hotel ta capin?«

»Ta strela Bogu čas krade! Tu je stal in zija kako smo mi garali, potlej

Vaša koža
rabi podlago
za puder

ELIDA

KREMA IDEAL

je pa tožil, da dela nima in da ga najti ne more. Ko sem mu povedal, naj se pri vas zgasi, je pa dejal, da si mora prej dobro ogledati, kakšno delo je pri nas, zakaj temu finemu gospodu ne diši kar si bodi!«

»Prav ima!« je menil neki delavec. »Če bi jaz ne imel žene in otrok, bi tudi ne garal za takšno pasjo dno!«

Delovodja se še zmenil ni za ta medklic in je rekel:

»Naj brž izgine nepridiprav nemarni, sicer bo tekel... Železniški nasip vendar ni javna promenada. Bržčas spet kakšen hujskač! Ali pa baraba, ki ga dlan rbi za bakrom!«

V tistem trenutku se je prikazal kakšnih štirideset metrov od nasipa dostojanstveno stopajoč orožnik.

»Glej, glej, žandarji nam gredo v goste!« je menil paznik. »Nu, zdaj sem pa res radoveden, po koga je prišel...«

Morda pa po našega častivrednega državljana, ki dela išče, pa ga najti noče! je modroval delovodja.

Tedaj se je orožnik že povzpela na železniški nasip. Nekaj časa se je oziral na vse vetrove, potlej je pa stekel — ne meneč za začudene klice delavcev — v smeri proti Verrièresu.

»Ali nisem rekel, da išče tega tiča?« je zmagovalno menil delovodja.

François Paul je stopal s sklonjeno glavo, kakor da bi na progi nečesa iskal. Bil je že morda kakšnih dvesto metrov od delavcev v stran, ko je nenadoma slišal, da mu nekdo sledi. Obrnil se je in zagledal orožniškega stražmojstra. Nabral je čelo v gube, ko je pa izprevidel, da ju delavci sicer vidijo, ne morejo pa po nobeni ceni slišati tudi glasnega pogovora. Se mu je obraz spet zjasnil.

Orožnik je obstal nekaj korakov pred Françoisom Paulom in hotel spoštljivo salutirati; toda »klatež« ga je nadrl:

»Človek božji, nikarite! Brž stopite bliže! Česa pa prav za prav iščete? Saj sem vam vendar dovolj jasno naročil, da me ne smete motiti! Pazite! Zdjaj se bom brž obrnil in stekel, vi pa etecite še urnejših nog za menoj, me podrite na tla in me vklepite. Razumeli?«

»Gospod nadzornik...«

»Nikar ne besedičite zdaj, temveč storite kakor sem vam ukazal!«

François je stekel, orožnik jo je ubral za njim... nekaj sekund sta se moza valjala po pesku — in že je bil Juve, najposobnejši kriminalist pariške policije, vklepan. Orožniški stražmojster Doucet ga je odpeljal s seboj.

Ko sta prišla do bližnjega gozdiča in sta se skrila radovednim pogledom železniških delavcev, je rekel Juve:

»Zdjaj mi pa brž snemite to železno okovje, in mi povejte, kaj se je zgodilo...«

»Prosim, gospod nadzornik! Morilec že poznamo! Gospodična Tereza je slišala nocojšnjo noč...«

Pred gradom sta srečala Juve in Doucet preiskovalnega sodnika, ki je bil pravkar prišel iz Brivesa.

»Dobro jutro, gospod de Presles! Nu, ali že veste...?«

De Presles je začuden pogledal kriminalnega nadzornika.

»Morali boste odrediti aretacijo. Gospoda Charlesa Ramberta bo treba prijeti...«

»Saj ni mogoče! Mladi Rambert? Za božjo voljo, kako to...?«

Medtem ko so počasi krenili proti stopnišču, je stražmojster na kratko opisal dogodke minile noči.

»Kdo bi si bil mislil! Kdo bi si bil mislil!« ga je prekinil de Presles, ki se od začudenja kar ni mogel zavedeti.

»Da, da, včasih se drugače obrne, kakor človek misli... je pripomnil Juve na pol podsmehljivo na pol vdano.

In glej, prav je imel: Na stopnišču jim je že prišel oskrbnik Dollon naproti; bil je ves zmeden od razburjenja.

»Gospodje, ali niste morda Rambert...«

Nadaljevanje na 8. str.

Revolucionarni tržaji na španskem: ekstremni levičarji so openili neko trgovino v Madridu

bertov srečali?! Kam sta le izginila? Kakor da bi se bila v zemljo vdrila...

De Presles je obstal — ničesar ni razumel. Juve se je obrnil k Doucet in menil:

»Zdi se mi, da sta tiho ušli.«

Stražmajster je v zadregi samo skomizgnil z rameni.

V večnem kotu, okrašenem z glavami merjasev, z rogovi jelenov in srnjakov, so vsi štirje posedli in Dollon je moral pripovedovati:

»Moj Bog, moj Bog, to je vendar strašno. To je že kar preveč za starca kakršnen sem jaz! Ko sem prišel davi na vse zgodaj na grad, sem našel Marijo in Louise v sobi gospodične Tereze. Marija je tudi snoči, da bi ne bila gospodična tako sama, legla v sosedno sobo. Davi okoli petih se je pa nenadoma zbudila, ker je gospodična Tereza tako glasno govorila nekak nezgodniškega. Brž je vstala in stekla k njej: ubožica je ležala vsa prepotena na postelji, obraz je imela spačen in oči globoko vdrti. Nemirno se je premetavala in videti je bilo, da jo mučijo hude sanje. Dvakrat ali trikrat, medtem ko je bila Marija pri njej, se je na pol zdramila in jecala zmedene besede. Kmalu potem, ko sem prišel še jaz, bilo je okoli šestih, se je gospodična popolnoma zdramila in je začela obupno jokati. Ubožica, ubožica, kaj jo je vse doletelo. Naposled je glasno večkrat zapored zavpila: »Morilec! Da, on je morilec! Skušali smo jo kakopak pomiriti, in Louise ji je brž skuhala močen čaj iz pomarančnih cvetov. Polpil sem ji žilo. Močno jo je utripala in zdi se mi, da jo je kuhala vročica. Četr štiri ure nato, ko je popila čaj, se je nekoliko pomirila in nam zaupala, kakšen strašen pogovor je slišala nocojno noč.«

»O tem pogovoru nam je že Doucet poročal. Ali ste kaj odredili?«
»Da! Kočijaža Jeana sem pri priči poslal v Saint-Jaury, da brž pokliče zdravnika in obvesti gospoda stražmajstra Douceta o dogodkih. Gospod Doucet se je kot vrnil v Jeanom, povedal sem mu kako in kaj. Zdravnik je prišel šele kasneje; kajpak sem stopil z njim takoj h gospodični Terezi.«

De Presles se je obrnil k stražmajstru, toda ta ga je prehitel z vprašanjem:

»Takoj ko mi je gospod Dollon poročal o dogodkih, sem se odločil, da poidem iskat gospoda nadzornika; vedel sem kje tiči, saj mi je snoči povedal, da si bo ogledal progo med predorom in postajo v Verrièreu.«

»Nu, tokrat ste pa poštenega kozla ustrelili,« je rekel de Presles nejevoljno; »preleto, da sta nam ta dva ubila!«

»Oprostite, gospod sodnik, mene ne zadene krivda. Morand, ki je prišel davi z menoj, sem ukazal, da mora stražiti pri vratih in da po nobeni ceni ne sme gospodov Rambertov pustiti iz hiše.«

»In tale Morand ni ničesar videl... in nič ne ve, kdaj sta Ramberta pobegnila?«

Namestu stražmajstra je odgovoril Juve:

»Morand kakopak gospodov ni videl; tadvu sta jo že zdavnaj popihala. Bila sta že za deveto goro, ko je Morand prevzel stražo na vratih. — Ali je še kaj novega, Doucet?«

»Ni, gospod nadzornik.«

»Hm. Zdi se mi, gospod preiskovalni sodnik, da bo prav, če ukazete Doucet, naj njegovi ljudje zasledujejo ubežnika...« je dejal Juve, bolj zastran v ljubeznosti.

»Kakopak!« je pritrdil de Presles. Stražmajster je sprejel sodnikove ukaze in izginil.

»Prosim, gospod Dollon, kje je gospodična Tereza?«

»Spi. Zdravnik je še pri njej, in dejal bi, da bi bilo najbolje, če je zdaj ne motimo. Seveda, če mi dovolite to prošnjo.«

»Prav, prav! In tudi sicer, gospod Dollon, midva tudi vas nočeva motiti...«

Oskrbnik se je poslovil.

Oba uradnika sta odšla v sobo, v kateri je bil stanovan Etienne Rambert. Nekaj časa sta si molče sedela nasproti, potlej je pa de Presles povzel:

»Zdi se mi, da je najina naloga na splošno opravljena. Tale Charles Rambert je brez dvoma morilec!«

Juve je zamišljeno kimal z glavo:

»Charles Rambert?... Kakopak! On mora biti morilec!«

»Zakaj tako čudno naglašate?«

Juve je razmišljeno opazoval svoje čevlje, medtem ko je obotavljajoče odgovoril:

»Pravim, on mora biti morilec, ker mi okoliščine narekujejo ta sklep, vendar — da vam po pravici povem: jaz tega ne verjamem.«

»Gospod nadzornik — saj vendar vsi znaki kažejo, da je tako! Pomislite samo, da je spričo očetovega obtoževanja molčal... Spomnite se samo, kaj je oče vse našel... nu, potlej vendar morate izprevideti, da je Charlesov molk toliko kakor priznanje!«

»Že, že, toda tudi takšne okoliščine vidim, ki so Charlesu v prid.«

»Med preiskavo sem nedvomno ugotovil, da je moral hudodelstvo storiti samo nekdo, ki je bil tisto noč v hiši!«

»To je prav lahko mogoče, bržčas celo verjetno, vendar ni po nobeni ceni potrebno.«

»Vi torej mislite...«

Juve je prezel vprašanje in obrnil pogovor drugam:

»Predlagam, da si ogledava Charlesovo sobo.«

»Prav, stopiva tja!«

Charlesova soba je bila prav preprosta, podobna kakšni dekliški sobi. De Presles se je udobno zleknil v naslanjač, prekrizal je noge in si prižgal smoklo; Juve se je sprehajal po sobi gor in dol.

»Pravim,« je menil čez nekaj časa, »da je treba razčistiti zlasti dve točki: način umora in vzrok umora. Vprašajva se najprej po značaju hudodelstva, po načinu, kako se je umor izvršil. Vsakomur, kdor je videl grofičino truplo, je popolnoma jasno, da gre za umor — za nenavadno surov in brutalen umor; človeku se nehoti vsili misel, da gre za umor iz naslade. Mesarski način umora me skoraj sili do sklepa, da imamo opravka s kakšnim poklenim hudodelcem, s človekom, ki se ničesar ne ustraši, ki mu ni nič sveto, ki ima bržčas že več takšnih umorov na grbi. Saj ste sami videli rano: glava je bila skorajda odrezana od telesa; spričo takšne velike in globoke rane je popolnoma izključeno, da bi jo bil prizadel morilec z enim samim urednim; morilec je moral v svoji pijanosti, ki je videl kri, dregati z nožem v grofičin vrat gotovo še potem, ko je bila grofica že mrtva. To kaže, da moramo šteti morileca med tiste ljudi, ki ne poznajo nobenih zadržkov, ki se ne zgrozijo pri takem mesarskem klanju. Dalje nam pove rana, da je moral biti morilec močan ko hrust; saj veste, da telesni slabosti astenične vrste v globino merijo, skušajo torej zmerom pogoditi kakšen življenjsko važen telesni organ. Skratka: takšne slabosti bodoče, medtem ko atleti režejo, mrevarijo...«

»Hm. Utegnete prav imeti.«

»Zdaj poskusiva še to dognati, s kakšnim orožjem so grofico umorili; orožja so nismo našli, vsaj do zdaj še ne. Odredil sem sicer, da preiščejo vse kote. Toda naj si bodo naša poizvedovanja uspešna ali ne — jaz pravim, da je umor izvršen z nožem, s prav navadnim nožem, pri katerem rezilo zaokoli, torej z nožem, ki ga ponavadi uporabljajo pariški junaki!«

Ta razmišljanja pa nikakor ne govore za to, da bi bil Charles Rambert morilec; ne morem verjeti, da bi bil tale mladenič, ki je zrasel v gosposki okolici, navaden pokleni morilec.«

»Kakopak! Kakopak!« je mrmral de Presles nekoliko v zadregi, ker se ni domislil nobenega pametnega ugovora.

Bilanca 18 let

(Nadaljevanje z 2. strani)

črtanje klavzule v mirovni pogodbi, ki jo dela krivo svetovne vojne.
17. avgust. — Kancelar Papen terja nazaj nekatero kolonije.
29. november. — Sklenitev nenapadalnega pakta med Rusijo in Francijo.

1933

30. januar. — Hitler pride na oblast.
18. marec. — Mussolini predloži Macdonaldu prošnjo za kolonije.

27. marec. — Japonska sporoči svoj izstop iz Zveze narodov.
14. oktober. — Nemčija zapusti razorožitveno konferenco.

21. oktober. — Nemčija sporoči svoj izstop iz Zveze narodov.

1934

26. januar. — Nemci in Poljaki sklenejo pakt 10 letnega prijateljstva.
14. junij. — Hitler in Mussolini se sestanejo v Benetkah.

18. september. — Zveza narodov sprejme v članstvo sovjetsko Rusijo.

1935

7. januar. — Podpis rimskih dogovorov med Italijo, Avstrijo in Madžarsko.
13. januar. — Plebiscit v Po-saarju.

1. marec. — Nemčija prevzame Po-saarje.

16. marec. — Nemčija odpove vojaške klavzule versajske pogodbe.

2. maj. — Podpis francosko-sovjetskega pakta v Parizu.

18. junij. — Angleži sklenejo z Nemci pomorsko pogodbo.

3. oktober. — Začetek vojne v Abesiniji.

18. november. — Sankcije proti Italiji stopijo v veljavo.

10. december. — Laval-Hoarov mirovni predlog.

18. december. — Sir Hoare mora odstopiti. (10)

Miško

Iz spominov vaškega učitelja
Madžarski napisal Geza Gardonyi

V spomin mi je prišel mali Miško Bogar. Resni mali dečko je sicer pisal šele na skrilnato tablico, toda imel jo je v tako veliki torbi, da se mu je skoraj opletala ob pete. Ze koj prvi šolski dan sem izbral med otroki tiste, ki so le površno spoznali blagoslovljeni izum mila. »Pojdite lepo domov in povejte svoji materi, da otroci ne smejo iti neumiti v šolo. In čez pol ure da ste mi spet nazaj!«

Tudi Miško je bil med njimi. Resen dečko je bil, z veliko glavo in drobčnimi črnimi očesi. Obraz so mu bili sicer doma dobro umili, a roke in noge...! Vse poletje je hodil bosonog in tudi v šolo so ga takšnega poslali.

Čez pol ure je prišel nazaj, ne dosti snažnejši.

»Saj še zmerom nisi umil. Marš nazaj!«

Zalostno je odcapljal.

Spet se je vrnil in me plaho gledal.

»Še zmerom nisi čist!«

Zaihtel je. Debele solze so mu spolzele po licih.

»Prosim, gospod učitelj, saj ne gre stran!«

Pa sem ga pustil kar takega v razredu. Včasih sem ga pogledal od strani in sem se sam pri sebi nasmehnil: »Ubožec je sicer hudo umazan, rad ga imam pa vendarle.«

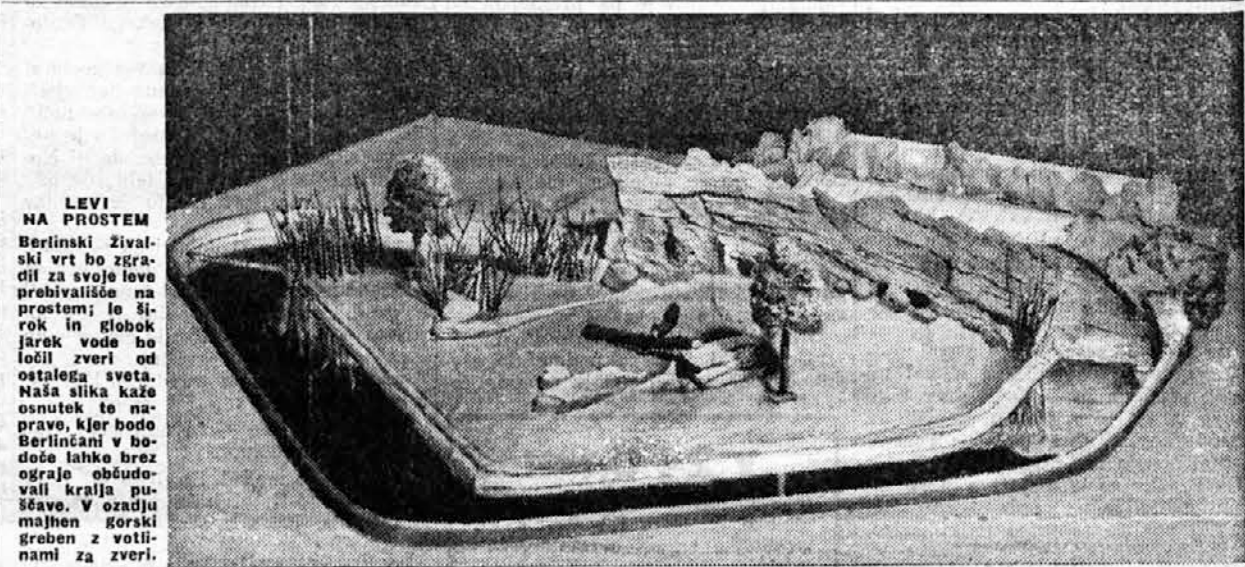
Kadar bomo nekoč na drugem svetu stopili pred najvišjega učitelja, se zna zgoditi, da bo tudi ta ali oni izmed nas moral večkrat nazaj, in da bo najvišji učitelj naposled dejal:

»Sicer je hudo umazan, ubožec, nu, vzlic temu naj ostane!« (21)

101 m dolg skok

je videla Planica to nedeljo — nov svetovni rekord. Dosegel ga je avstrijski smučar Bradl. A tudi naši se imajo s čim postaviti: Bohinjčan Albin Novšak je postavil nov jugoslovanski rekord z 89½ m.

Norvežani niso nastopili. Zadeva z njimi je nekam skrivnostna...

LEVI NA PROSTEM
Berlinski Zival-ski vrt bo zgradi-l za svoje leve prebivalce, na prostom; to širok in globok jarek vode bo ločil zveri od ostalega sveta. Naša slika kaže osnutek te naprave, kjer bodo Berlinci v bodoče lahko brez ograje obkroževali kralja pušave. V ozadju majhen koralski greben z votlinami za zveri.

HERSAN CAJ

ZDRAVJE

s pomočjo zdravilnih svojstev raz-nih zelišč se dobi, ako se uživa „HERSAN CAJ“ mešanica posebnih zdravilnih zelišč po sestavi zdrav-nika R.W. Pearsona, zdravniška šefa v Bengaliji (Angleška Indija).

Po večletnih izkušnjah je neovr-gljivo dokazana velika vrednost „HERSAN CAJ“ in to z nedvomnim uspehom pri obojenih zaradi poap-njenja žil, pritiska krvi, pri ženskih boleznih, pri menstruaciji (menjanju mesečnega perila), migreni, revma-tizmu, obolenju obisti, jeter, mot-njah v želodcu, zastrupljenju, za-peki, protinu (giht), črevesnih bo-leznih, hemoroidih, zgagi in pri čezmernem odebelenju. „HERSAN CAJ“ se dobiva v vseh lekarnah. Poučno knjižico in vzorec Vam pošlje zastoj:

„RADIOSAN“, Zagreb
Dukljanina 1

Reg. S. št. 14001 z dne 6. VI. 1934.

POZOR
GOSPODINJE!

Najceneje
ste postreženi s
KURIVOM
pri trvdki

RUDOLF VELEPIČ

trgovina s kurivom
LJUBLJANA VIL
Sv. Jerneja cesta 25

TELEFON 2708

Prvi poskus

stalni odjem!

ZADNJE MODNE NOVOSTI

Negujte svoje noge

Največji napor pri Vašem vsak-danem opravlju morajo prenašati Vaše noge.
Zdrave noge so pogoj za uspešno delo. Ne zanemarite svojih nog, da boste tudi v pozni starosti lahko hodili brez palice.

Posvetite jim vsaj toliko pažnje kot ostalim delom telesa.

Obiščite naša pedikuro

V posebej za to pripravljeni ko-pell Vam osvežimo noge.

Odstranimo brez bolečin kurja očesa in debelo kožo.

Posrižemo Vam zarastle nohte.

Pedikiranje stane Din 6.—

Proti utrujenosti in za boljšo cirkulacijo krvi Vam priporočamo strokovnjaško masiranje nog.

Masaža nog stane Din 4.—

Posetite nas, prepričajte se sami!

Roto

Ljubljana, Selenburgova 7

Vsega v izobilju

za malo denarja v veliki izbiri zimskih sukenj, hu-berfusov, pumparic, peri-la itd. pri

PRESKERJU, Ljubljana
Sv. Petra cesta 14

Za pomlad 1936
priporoča trvdka

MALI OGLASI

Male oglase socialnega značaja računamo po 25 par za besedo, trgovske in podobne pa po 50 par za besedo. Predklici in trgovsko-obrtniški oglasi, ki nimajo prodajnega značaja, stanejo po 1 Din za besedo. — Za vsak mali oglas je treba še posebej plačati davek v znesku 150 Din. Kdor želi odgovor, dostavo po pošti ali če ima oglas šifro, mora doplačati še 3 Din. — Mali oglasi se plačajo vedno vnaprej, in sicer po poštni nakaznici, po poštni položnici na ček, račun »Družinski tednik« uprava, Ljubljana 15.393, ali pa v znamkah obnem z naročilom.

Prodaj

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

MOŠKO KOLO dobro ohranjeno napredaj. Polze se v upravi »Družinskega tednika«.

GLOBOK v UDODEN OTROŠKI VOZIČEK, dobro ohranjen, ugodno prodaj. Ponudbe na upravo pod »Za gotovino«.

Tako zadovoljni kakor so drugi boste tudi Vi, če naročite prvovrstno uro budilko s sliko prečudne Marije z Brezji. Izdelava v naravnih barvah je tako okusna in lična, da bi že zato ne smela taku ura manjkati v prav nobeni hiši. Se posebna privlačnost je Marija, ki gleda izza Goré na nas, ki pričakujemo njene tolsbe. Ure so okusno izdelane, so trpežne in zelo poceni. Prvovrstna Din 107.—, Din 95.— in Din 87.—. Naročite po dopisnici z navedbo natančnega naslova. Pošljem takoj po povzetju. Se priporoča Zdravko Rant, urar, Jesenice-Fužine.

OTROŠKI VOZIČKI, postelje, mizice, ograje, trikotniki itd. solidno izdelano in poceni pri S. Rohelj & drug, Ljubljana, Gosposvetska cesta 13. Kolizej.

Kupim

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

ANGLEŠKI KLOSET, rabljen, vendar dobro ohranjen, kupim. Ponudbe z navedbo cene pod »W. C.« na upravo lista.

OTROŠKI ŠPORTNI VOZIČEK, praktičen in zlozilj, dobro ohranjen, kupim za gotovino ali pa dam v zameno znani globok udoben otroški voziček. Ponudbe na upravo pod »Fantičke«.

Dopisovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

GOSPODIČNA, mlada, simpatična, čiste preteklosti, trgovsko naobrazena, s primerno doto, želi resnega znanja z inteligentnim go-spodom dobrega srca; radi pomanjkanja zna-nja. Slika zaželjena. Prednost državnim nameščenim. Ponudbe pod »Srečen zakon«.

KATERI ZNAČAJNI MLADENČ čedne zu-nanosti z eksistenco želi resnega znanja z vzorno mladenko prijetne zunanosti, mirno in dobrosrčno. Dopise pod značko »Zelim blage duše«.

KATERO SRČKANO, SIMPATIČNO DEKLE želi prijateljstva inteligentnega fanta? Cenj. dopise posil na upravo pod »Lepši dekle«.

DOPISOVATI ZELIM z inteligentnim gos-podom srednjih let. Cenjene ponudbe na upravo »Družinskega tednika« pod šifro »Razvedrilo«.

ISCEM SODELAYCA(KO) pri brezkonkuren-tem podjetju s ca. Din 15.000. Cenj. ponudbe na upravo lista pod šifro »Zaščiten«.

VOĐA, OSAMLJENA, 40 let, s pokojnino, želi dopisovati z iskrenim osamljenim gos-podom. Dopise na upravo lista pod »Zinaz«.

VELIKI AMOR, dvignite pismo v upravi. P. J. LJUBLJANA. Dvignite slike v upravi! Planika.

Stanovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

STANOVANJE 2 malih sob in priključni kupa-lin za 1. maj. Ponudbe pod »450 Din na upravo »Družinskega tednika«.

ENOSOBNO STANOVANJE za dve osebi — oddam, Dolenska cesta 5t, 9t

Službe

Vsaka beseda 25 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

UCENKO sprejme fina šivilja. Hrana v hiši, stanovanje bi morala imeti zunaj. Naslov v upravi Družinskega tednika.

17 LETNO DEKLE s 3 razredi meščanske šole gre k otrokom kamorkoli. Nastopi takoj. Naslov pove uprava

15letna deklica poštenih staršev se želi učiti šivanja Gre tudi na deželo. Naslov se uve v upravi »Družinskega tednika«

GLOVEKA Z MALO MATURO ali podobno izobrazbo, z ne več kot 20 leti, išče mo za tečaj trgovski posel. Biti mora skromnih staršev, poln volje in poguma — skratka človek, ki si želi sam služiti denar. Neonomimne ponudbe, pisane z roko, je poslati na ogla-sni oddelček »D. t.« pod šifro »20 let. Na ponudbe ne odgovorjamo

PRODAJALKA MEŠANE STROKE tudi želez-dine, pridna in poštena. Išče službo Gre kamorkoli tudi v pomoč gospodinj! Dopise pro-sim nauprave pod šifro »Razrost 39«.

Kozmetika

BARVANJE LAS ni več potrebno pri strokovnjaki, ker si jih z Oro-barva za las. ki jo dobiti v črni, rjavi, temurjav, svetlo-rjavi in plavi barvi. Lahko vsakdo sam barva in je postopek zelo enostaven in stalnost barve zadržana 1. garnitura z navadnim stane Din 30.—. Po pošti razpošlja parfumer-ja Nobilitar Zagreb. Illica 34

IZPADANJE LAS IN PRHLJAJ prepriči samo znano sredstvo Voda iz koprim. Lasje postanejo spet bujni vrne se jim lesk in posta-nejo popolnoma zdravi. Če je redno dvakrat na teden uporabljate, 1. steklenica z navdi-lom stane Din 30.—. Po pošti razpošlja parfume-rija Nobilitar Zagreb. Illica 34

ESENKA IZ KOPRIV je že davno preizkušeno najboljša in najzanesljivejša sredstvo proti prhljaju in izpadanju las. Slabi in zane-mar-jeni lasje dobe v najkrajšem času mladostno bujnost in lesk. Steklenica z navadilom Din 30.—. Naroča se pri: Nobilitar parfumeriji, Zagreb, Illica 34.